

O MIREASMA VARSATA

meditație asupra Cantării Cantarilor

HAMILTON SMITH

Editura FUNDATIA THEOPHILE

BUCUREȘTI 1996

Traducere după: „Un parfum repândit”

(Adaptare de Ph. Laugt după textul în limba engleză)

Cuvant inainte

„Cat sta împaratul la masa lui, nardul meu își raspandeste mirosul” (capitolul 1.12)

Nardul in Scriptura semnifica cu totul altceva decat tamaia. Tamaia ne vorbeste despre ce este Domnul Hristos pentru Dumnezeu, despre place-rea pe care a gasit-o Tatal in lucrarea si persoana Fiului Sau preaiubit. Si Acela ne-a fost dat prin har, pentru a oferi un parfum de un bun miros, placut lui Dumnezeu.

Nardul sugereaza mai degraba aprecierea noastra personala fata de Domnul Hristos, sub actiunea Duhului Sfânt in noi. Un parfum al recunostintei trebuie sa se înalte din inima noastra pentru El. Cand suntem adunati in jurul Domnului, pentru a ne aminti de El, într-un fel El se asaza la masa Sa. Adorarea si lauda noastra pentru El, au ele mirosul nardului?

G. V. Wigram scrie ca „pacatul a stricat aprecierea noastra fata de Cantarea Cantarilor”; ne-a facut sa pierdem multe invataturi pretioase din aceasta parte a Cuvantului lui Dumnezeu. Si totusi, din Cantarea Cantarilor putem sa aflam cate ceva despre placerea partasiei noastre cu Domnul Hristos si despre intimitatea relatiei noastre cu El.

Aceasta se gaseste personificata de-a lungul Vechiului Testament. Sa ne gandim la sotiile date lui Adam, lui Isaac, lui Boaz si altora. Ce mare a fost pentru ei ziua in care au primit pe aceea care era obiectul intregii ior afectiuni! Domnul cerce-teaza si pretuieste dragostea acelora pe care i-a rascumparat cu pretul sangelui Sau varsat pe cruce. Cand vine in mijlocul alor Sai, credincios promisiunii Sale, El doreste sa respire parfumul dragostei noastre pentru El (1 Ioan 4.19).

În capitolul 4.12-16, mireasa este comparata cu o gradina in care se gasesc tot felul de parfumuri de un miros placut, „cu cele mai alese miresme”. Mirele a plantat aceasta gradina pentru bucuria si desfatarea inimii sale. Si daca vantul încercarii este chemat sa sufle, aceasta este, spune el, „pentru ca sa picure mirosurile din ea”.

Erau acolo pentru el, trebuia sa le poata res-pira. Dorim noi sa raspundem dorintei Domnului nostru? Noi nu iubim vantul de nord si cautam sa-l evitam prin toate mijloacele omenesti posibile. Dar apostolul scrie despre sfintii adunarilor din Macedonia: „In mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste masura de mare si saracia lor lucie au dat nastere la un belsug de darnicie din partea lor” (2 Corinteni 8.2). Era „un miros de buna mireasma, o jertfa bine primita si placuta lui Dumnezeu” (Filipeni 4.18). In capitolul 11 din Evanghelia dupa Ioan, vantul de nord a suflat cu violenta peste casa din Betania. Si, in pofida chemarii ingrijorate a surorilor lui Lazar, „acela pe care-l

iubesti este bolnav", Domnul a intarziat. Moartea a survenit, iata ca a sosit ziua inmormantarii si El este inca absent! Dar Acela care ingaduie suferinta este si Acela care o alina. El plange cu ai Sai, miscat de o dragoste divina, si Se manifesta apoi ca fiind invierea si viata. De asemenea, in capitolul 12, cand El este la masa cu ei, Maria este pregatita pentru a unge picioarele Domnului Isus cu un litru de parfum de nard curat de mare pret. Ce inviorare pentru inima Domnului, cu atat de putin timp inainte de cruce. „S-a um-plut casa de mirosul mirului" (Ioan 12.3). Daca, atunci cand suntem adunati, un rascumparat are in inima lui un strop din acest nard pretios pentru adorarea Domnului, fara chiar sa pronunte un cuvânt, inchinarea poate fi plina de acest parfum.

Meditatia pe care o gasim in paginile urmatoare este o adaptare a celei publicate sub titlul „Cantarea Cantarilor" de H. Smith; fie ca ea sa contribuie la formarea unei iubiri vii si curate pentru Domnul Hristos, in recunoasterea deplina a drepturilor Sale asupra Adunarii Lui. „Cine are mireasa este mire" (Ioan 3.29).

*Primește inima noastră: ea este rasplata Ta,
Tu ai platit pentru ea, Dumnezeule Mantuitor,
Pe muntele Calvarului.*

Ph.Laugt

Introducere

„Cantarea Cantarilor, facuta de Solomon" (capitolul 1.1)

Domnul Hristos este marele subject al intregii Scripturi. Duhului Sfant Ii place sa scoata in evidenta diversele aspecte ale gloriei Lui. Aici, in Cantarea Cantarilor, scopul Sau esential este de a prezenta dragostea Domnului Hristos pentru ai Sai.

Pentru a vorbi de aceasta dragoste, Duhul lui Dumnezeu Se foloseste de relatiile mariajului. El ne descopera dragostea unui mire glorios pentru o mireasa de cea mai umila obarsie, si experience prin care aceasta trece pentru a se bucura deplin de dragostea lui. Mirele este un imparat, marele Solomon; mireasa, o pastorita numita Su-lamita. Cantarea este in mod esential compusa din dialoguri intre mire si mireasa. Sunt mentionate si alte persoane, de exemplu ficele Ierusalimului, care iau uneori cuvantul. Se vorbeste de pazitorii care dau ocol cetatii, de cei care sunt pe ziduri si de o „sora mica". Dar acesti straini nu participa deloc la dialog. Aceste dialoguri ne descopera in acelasi timp dragostea infinita, statornica, a mirelui pentru mireasa si cresterea dragostei miresei pentru mire. Aflam cum ea este in mod progresiv asezata intr-o relatie de intimitate cu mirele, ridicata de la conditia ei saracacioasa pana la tronul pe care il imparte cu Imparatul, gloriosul ei mire.

Nimeni nu pune la indoiala ca acest mire este o imagine a Domnului Hristos. Dar poate ca pentru unii este mai dificil sa identifice mireasa. Totul pare sa conduca la ideea ca ea este o imagine a lui Israel, poporul pamantesc al lui Dumnezeu; sau, mai exact, a acelei ramasite credincioase care, intr-o vreme viitoare, va reprezenta Israelul. Experientele miresei amintesc de cele pe care le va cunoaste aceasta ramasita inainte de a fi asezata in final intr-o relatie binecuvantata cu Mesia. Aceasta imagine a mirelui si a miresei, deseori intrebuintata de profeti, pune in evidenta intimitatea relatiei. Isaia spune: „cum se bucura mirele de mireasa lui, asa Se va bucura Dumnezeu tau de tine" (Isaia 62.5). Domnul, vorbind prin gura lui Osea si avand in vedere restabilirea viitoare a lui Israel, afirma atat de emotionant: „De aceea, iata, o voi ademeni si o voi duce in pustie, si-i voi vorbi pe placul inimii ei". Apoi, dupa ce i-a trezit afectiunea, ii poate spune: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihanire, judecata, mare bunatate si indurare; te voi logodi cu Mine prin credinciosie si-L vei cunoaste pe Domnul!" (Osea 2.14,19,20). In Cantarea Cantarilor, asistam la toate experientele din pustie, de care Domnul Se foloseste pentru a vorbi inimii poporului Sau.

Profetii au in vedere in principal exercitiul de constiinta, care va conduce ramasita credincioasa a lui Israel la pocainta, pentru ca au respins si au rastignit pe Mesia. In mod contrar, doar Cantarea

Cantarilor arata in detaliu exercitiile de inima ale credinciosilor, trezirea dragostei lor, cand vor in-telege dimensiunea dragostei Domnului Hristos, dragoste pe care altadata au dispretuit-o. A accepta o astfel de interpretare presupune o anu-mita cunoastere a istoriei viitoare a lui Israel, de-a lungul profetiilor Vechiului si Noului Testament. Ele anunta Intoarcerea iudeilor in tara lor. Ei se vor reintoarce acolo cu necredinta, cu speranta de a scapa astfel de persecutie si de a gasi odihna. In realitate, ei vor trai vremuri de profunda durere, fara egal in istoria umanitatii.

Incoltiti din exterior de puterile venite din nord, ei vor fi asupriti in interior de catre fiara (Apoca-lipsa 13.4). Dupa ce L-au respins pe Domnul Hristos, vor accepta stapanirea lui Antihrist. Acesta „nu va tine seama nici de dumnezeii parintilor sai... va cinsti pe dumnezeul cetatuilor... pe care nu-i cunosteau parintii sai" (Daniel 11.37-38). Odata ce „uraciunea pustiirii" (Matei 2.4.1-5) va fi asezata in Jocul sfant, iudeii vor cadea in cea mai groaznica idolatrie; starea lor din urma va fi mult mai rea decat cea dintai. Dar, in sanul natiunii apostate, va aparea o ramasita, in inima careia va lucra Duhul lui Dumnezeu. Aceasta ramasita va fi urata de toate natiunile, pentru ca va marturisi Numele Domnului Hristos. Multi vor fi omorati, altii vor fi revoltati din pricina persecutiilor; si dragostea multora se va raci. Dar Dumnezeu va interveni si va scurta, in favoarea lor, zilele necazului cel mare (Romani 9.28).

Aceasta ramasita este prezentata in Cantarea Cantarilor sub trasaturile caracteristice miresei. Dar, daca aceasta este interpretarea profetica a acestei carti, multe din aplicatiile morale pot fi atribuite Bisericii, mireasa cereasca, sau chiar credinciosului in particular. Nu se gasesc aici principii dupa care Dumnezeu lucreaza relativ la tot poporul Sau? „Domnul Hristos iubeste Adunarea Sa, iu-beste si poporul Sau pamantesc, iubeste sufletul pe care-l atrage la El, asa ca avem aici o aplicatie personala care ne este foarte pretioasa" (J. N. D.). Aceasta aplicatie pentru credincios o vom avea in mod special in vedere in paginile care urmeaza.

Cantarea poate fi impartita in sase strofe si subiectul lor se poate rezuma astfel:

- siguranta dragostei: capitolele 1.2 - 2.7
- trezirea dragostei: capitolele 2.8-3.5
- comuniunea dragostei: capitolele 3.6-5.1
- restabilirea dragostei: capitolele 5.2-6.12
- marturia dragostei: capitolele 6.13-8.4
- triumful dragostei: capitolul 8.5-8.14

Imaginea mirelui si a miresei ilustreaza frumoasa iubire pe care Domnul Hristos a turnat-o in inima alor Sai. Nu este nimic mai important decat ca dragostea noastra sa fie atrasa de El. Noi suntem adesea umiliti de

putina dragoste care se manifesta intre copiii lui Dumnezeu, dar aceasta nu este decat consecinta unei lipse de dragoste pentru Domnul insusi. Si aceasta putina dragoste pentru El vine din slaba noastra apreciere a iubirii Lui fata de noi. Ceea ce da Cantarii Cantarilor in-treaga ei valoare este ca ea trezeste dragostea noastra, ajutandu-ne sa evaluam dimensiunea dragostei Domnului Isus. Scriptura contine multe alte cantari. Unele celebreaza creatia sau vorbesc de victorie, altele exprima lauda sau adorarea. Dar tema acestei cantari este dragostea Domnului Isus pentru ai Sai. De aceea este numita Cantarea Cantarilor.

Siguranta dragostei (capitolele 1.2 - 2.7)

Mireasa (versetele 2-7)

„Sa ma sarute cu saruturile gurii lui!” (versetul 2).

Glasul miresei se poate auzi inca de la inceputul Cantarii. Si primele ei cuvinte redau dorinta ei de a primi un gaj al dragostei mirelui. Desigur, acesta nu este limbajul unei persoane straine sau indifere-n-te, ci sunt cuvintele unei persoane care, atra-sa de mire, suspina dupa o dovada a dragostei lui personale.

La sfarsitul acestei prime strofe, ea obtine raspunsul asteptat si poate sa spuna cu bucurie: „Sa-si puna mana stanga sub capul meu si sa ma imbratiseze cu dreapta lui!” (capitolul 2.6). Ea va avea de invatat alte lectii, dar are de acum sigu-ranta si cunostinta dragostei mirelui. Acesta este marele subiect al primei cantari: felul in care mirele se preocupa sa confirme dragostea sa pen-tru mireasa. A nu avea siguranta dragostei Dom-nului Hristos inseamna, fara indoiala, sa fii strain de adevarata experienta crestina. Si totusi, la inceputul relatiilor noastre cu Dumnezeu, sufletele noastre nu sunt intarite totdeauna in dragostea Domnului Isus, astfel ca limbajul miresei cores-punde aici mai mult nevoii unui adevarat copil al lui Dumnezeu. A gusta dragostea Domnului este secretul adevaratei evlavii. Cand parcurgem rela-tarea vietii consacrate a apostolului Pavel, perse-cutiile Indurate, primejdiile infruntate si lipsurile in care a trait, ne intrebam care era resortul ascuns al unei cariere atat de remarcabile. Chiar el ne da raspunsul: „Si viata pe care o traiesc acum in trup, o traiesc in credinta in Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit si S-a dat pe Sine Insusi pentru mine” (Galateni 2.20). Aceasta era sursa ascun-sa a vietii lui, o inima pastrata in siguranta dragos-tei personale a Domnului Hristos. Pentru ca inima sa fie multumita, trebuie sa cunoasca aceasta dragoste si s-o constientizeze.

„Caci toate dezmiardarile tale sunt mai bune decat vinul, mirodeniile tale au un miros placut. Numele tau este ca o mireasma varsata. De aceea te iubesc pe tine fetele!” (versetele 2-3).

Preaiubita a aflat valoarea dragostei imparatului si excelenta numelui Sau, sursa unei bucurii mai

mari decat cea a vinului „care inveseleste inima omului” (Psalmul 104.15). Dragostea Domnului este mai buna decat toate bucuriile pamantului, al caror simbol este vinul. Si Numele Sau, cand este descoperit, este o mireasma varsata. In capitolul 12 al Evangheliei dupa Ioan vedem consecintele binecuvantate ale unei miresme varsate la Beta-nia. Pana atunci mirul fusese tncis in vasul de alabastru, dar apoi el a fost varsat si „s-a umplut casa de mirosul mirului” (Ioan 12.3).

Profetii au anuntat venirea Domnului Hristos si numele pe care le va purta. Totusi, in vremea lor, mireasma Numelui Sau a ramas, intr-un fel, inchi-sa in vasul de alabastru. Dar cand Cuvantul S-a fa-cut trup”si a locuit in mijlocul nostru, plin de har si de adevar, atunci Numele Domnului Isus a fost descoperit ca fiind expresia perfecta a blandetii, a indurarii, a rabdarii, a sfinteniei si a dragostei. Nu-mai fetele (fecioarele)* adica cei cu inima curata, cunosc pretul Numelui Sau si apreciaza dragostea Sa. „De aceea te iubesc pe tine fetele!” Ele il iu-besc din pricina dragostei lui. „Noi il iubim pentru ca El ne-a iubit Intai” (1 Ioan 4.19).

„Trage-ma dupa tine! Si haidem sa alergam! Imparatul ma duce in odaile lui. Ne vom veseli si ne vom bucura de tine; vom lauda dezmiertarile tale mai mult decat vinul! Pe drept esti iubit” (versetul 4).

Dragostea lui nepretuita, numele lui minunat, dau nastere acestei nevoi de a avea siguranta dragostei lui, dar si de a fi in compania lui. Preaiu-bita cere impreuna cu fetele: „Trage-ma dupa tine! Si haidem sa alergam”. Dragostea, al carei obiect este ea, o declanseaza pe a ei si, fiind atrasa, ea este gata sa alerge. Mirele o conduce in locul secret al prezentei sale: odaile imparatului. La vremea potrivita, ea il va adora la masa lui (versetul 12) si mai tarziu se va bucura de odihna casei de ospat (capitolul 2.4), dar ea trebuie sa fie mai intai invatata in odaile imparatului. In acest refugiu ascuns, uitand de ea insasi, isi gaseste bucuria in mirele ei. Acolo, imparatul este iubit cu o dragoste curata. „Pe drept esti iubit”. Asa este cand Domnul Hristos Isi exercita puterea de atractie asupra sufletelor noastre. El ne trage dupa El, ne aduce in prezenta Sa, pentru ca singuri cu El sa putem sa uitam de noi insine, bucurandu-ne exclusiv de Persoana Sa si de dragostea Sa.

„Sunt neagra, dar sunt frumoasa, fiice ale Ierusalimului, cum sunt corturile Chedarului si cum sunt covoarele lui Solomon” (versetul 5).

Sederea in odaile imparatului a dat miresei o apreciere dreapta asupra ei insasi. Ea a recunos-cut starea ei adevarata inaintea celorlalti. Noi putem sa folosim acelasi limbaj si sa spunem: „Sunt neagra ... cum sunt corturile Chedarului”. Dar aflam si ce a facut harul Sau din noi. Si, recunoscand rautatea noastra fireasea, putem adauga: „dar sunt frumoasa”, cum sunt superbe covoare ale lui Solomon.

Acestea sunt lectii pe care tot poporul lui Dumnezeu trebuie sa le invete. Adus inaintea lui Dumnezeu, Iov declara: „lata, eu sunt prea mic” (Iov 40.4). In templu, psalmistul a recunoscut: „eram ca un dobitoc inaintea Ta” (Psalmul 73.22). In fata gloriei, Isaia a scris: „sunt un om cu buze necurate” (Isaia 6.5). Dupa ce a fost primita in odaile imparatului, mireasa trebuie sa marturiseasca: „sunt neagra”. Sufletul nu va cunoaste odihna, nu se va bucura de dragostea Domnului Hristos, pana cand nu va invata in odaile secrete ale imparatului urmatoarele trei mari adevaruri: nevrednicia lui fireasca; frumu-setea cu care harul Lui l-a imbracat; valoarea infinite a Domnului Hristos si aceasta dragoste a Sa.

„Nu va uitati ca sunt asa de negricioasa, caci m-a ars soarele. Fiii mamei mele s-au maniat pe mine si m-au pus pazitoare la vii. Dar via frumusetii mele n-am pazit-o” (versetul 6).

Dupa ce a vazut frumusetea imparatului si a ajuns constienta de propria ei uratenie, ea nu do-reste deloc sa atraga atentia. „Nu va uitati ca sunt asa de negricioasa”, spune ea. Incercarile traite in lume, persecutia din partea celor apropiati, slujba grea in viile altora, neglijenta cu privire la lucrarea ei, au lasat urme profunde. Daca descoperim si noi uratenia noastra in lumina desavarsirilor Domnului Hristos, vom fi convinsi ca nu putem fi un model pentru altii. Amintirea numeroaselor noastre lipsuri in ceasul ispitei, a slabiciunii in fata impotrivirii oamenilor, a timpului pierdut in viile acestei lumi, a nepasarii in asumarea propriilor responsabilitati ne va constrange sa spunem fmpreuna cu mireasa: „Nu va uitati”. Totusi, de cate ori cuvintele si comportamentul nostru tradeaza, dimpotriva, mandria inimilor noastre, care sugereaza de fapt: priviti-ma! Tot acest efort pentru a atrage atentia celorlalti arata cat de putin timp am petrecut in odaile imparatului.

„Spune-mi tu, pe care te iubeste Inima mea, unde iti pasti oile, unde te odihnesti la amiaza? Caci de ce sa umblu ca o ratacita pe la turmele tovarasilor tai?” (versetul 7).

Mireasa care vorbea fiicelor Ierusalimului se intoarce acum catre cel pe care-l iubeste. In inima ei se ridica o intrebare: cum poate impa-ratul sa iubeasca pe cineva atat de nevrednic ca ea? Ea, dimpotriva, nu are nici o indoiala asupra sentimentelor care umplu inima ei. Ea nu spune: tu, pe care inima mea ar trebui sa te iubeasca, nici chiar: ar dori sa te iubeasca, ci spune: „tu, pe care te iubeste inima mea”. Iubindu-l, doreste sa se hraneasca acolo unde se odihneste el. Atrasa de el, nu intentioneaza deloc sa se departeze. Numai dragostea pentru Domnul Hristos, umpland inima noastra, poate sa ne pazeasca de a ne departa (in ebraica „atah”: a acoperi, a ascunde; este apropiat de „natah”: a se „abate”).

N-avem noi, fiecare, de marturisit ca deseori ne abatem, cautand hrana si odihna noastra in lu-crurile de pe pamant? Apoi suntem mirati ca facem atat de putine progrese! Ar fi chiar surprin-zator sa facem cel mai mic progres hranindu-ne cu „gunoaiele” acestei lumi neroditoare. Filozo-fia, stiinta si literatura

n-ar trebui sa atraga, si mai putin sa hraneasca, sufletele celor care-L iubesc pe Domnul Hristos. Daca spunem, in adevar, „Tu, pe care te iubeste inima mea”, vom dori cu sigu-ranta hrana cereasca si odihna divina. Pofta de hrana spirituala este cel mai bun leac impotriva atractiei lucrurilor de pe pamant.

Mirele (versetele 8-11)

„Daca nu stii, o, tu, cea mai frumoasa dintre femei, iesi pe urmele oilor si paste-ti iezii langa colibele pastorilor” (versetul 8).

Auzim aici, pentru prima data, glasul mirelui. El se adreseaza preaiubitei ca celei mai frumoase dintre femei. Oricat de neagra ar fi in ochii ei, cu toata ura si persecutia din partea celorlalti, ea este in ochii lui „cea mai frumoasa dintre femei”. Nimic nu poate deteriora aprecierea pe care Domnul Hristos o are fata de ai Sai. Nici lipsurile lor, nici calomnia lumii nu schimba pretul pe care tl au ei inaintea Lui. El ii vede mereu prin prisma efi-cacitatii lucrarii Sale si a planurilor harului Sau. Daca vrem sa stim unde gasim hrana si odihna pentru sufletele noastre, trebuie sa iesim pe ur-mele oilor. Domnul Hristos are turma Sa si pastorii Sai in aceasta lume. Marele Pastor al oilor Isi conduce turma la pasuni verzi.

Dar exista o alta invatatura pentru mireasa. Ea trebuie sa-si pasca iezii langa colibele pastorilor si astfel va fi hranita si ea. Avem aici o anticipare a ultimei scene din Evanghelia dupa Ioan si a cuvintelor atat de emotionante ale Domnului catre ucenicul Sau restabilit dupa teribila lui ca-dere. „Vino dupa Mine” si „paste mieluseii Mei” (Ioan 21.15, 19). Pentru a hrani mieluseii trebuie sa-L urmam pe Domnul Isus si, daca-L urmam, vom avea placerea de a-i hrani. Secretul gasirii odihnei si a hranei pentru sufletele noastre este sa-L urmam pe Domnul Hristos si sa hranim mieluseii Lui.

„Ca iapa inhamata la carele lui faraon, te aseman eu pe tine, scumpa mea. Ce frumosi iti sunt obrazii in mijlocul lantisoarelor de la gat si ce frumos iti este gatul in mijlocul sirurilor de mar-garitare! Iti vom face deci lantisoare de aur cu stropituri de argint” (versetele 9-11).

Ca o iapa la carele lui faraon, tmpodobita cu toate podoabele imparatesti, asa este Tnves-mantata Mireasa cu frumusetea pe care EL Insusi a pus-o peste ea. Domnul poate spune prin gura lui Ezechiel: „Te-am Tmpodobit cu scule scumpe, ti-am pus bratari la mana si o salba la gat” (Ezechiel 16.11). Domnul Hristos Isi gaseste placerea in a-Si arata dragostea fata de ai Sai. El ne face cunoscut ce a pregatit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc: „Lucruri pe care ochiul nu le-a va-zut, urechea nu le-a auzit si la inima omului nu s-au suit” (1 Corinteni 2.9). El ti descopera toata gloria cu care vrea s-o Tmbrace. „Cum este El, asa suntem si noi in lumea aceasta” (1 Ioan 4.17). Dar ramane o glorie viitoare in care sfintii vor fi imbracati, cand nunta Mielului va fi venit.

Mireasa (versetele 12-14)

„Cat sta imparatul la masa lui, nardul meu isi raspandeste mirosul. Preaiubitul meu imi este ca un manunchi de mir, care se odihneste intre sanii mei. Preaiubitul meu este pentru mine un strugure de malinita din viile din En-Ghedi” (versetele 12-14).

Dragostea vie a mirelui provoaca un raspuns imediat din partea miresei. In timp ce imparatul este la masa - o frumoasa imagine a Domnului Hristos in mijlocul alor Sai - adorarea se exprima printr-un miros placut. Aceasta scena ni-L arata pe Domnul Hristos odihnindu-Se si gasindu-Si bucuria in mijlocul alor Sai. Aici nu este Betania cu tristetea ei, ci Betania cu ospatul ei. Moment binecuvantat, in care inimile care-L iubeau „i-au pregatit o cina” (Ioan 12.2).

Au fost putine ocaziile in care cineva l-a pregatit o masa in aceasta lume de compatimit. In casa lui Levi, Domnul Hristos a avut ocazia sa binecuvanteze niste sarmani pacatosi. La Betania a putut gusta comuniunea cu ai Sai. Acolo, in sfarsit, a fost invitat la o masa, Acela care a pregatit o masa pentru lumea intreaga. Era o binecuvantare pentru Maria sa stea la picioarele Lui pentru a asculta Cuvantul Sau, sa se arunce la picioarele Lui in ziua necazului si sa fie mangaiata de lacrimile Lui. Dar atunci nu a fost varsata nici o mireasma. Trebuie sesizat momentul cand imparatul Se asaza la masa Sa in intimitate si intr-o sfanta comuniune cu ai Sai: atunci trebuie adus vasul de alabastru si varsat pretiosul continut peste Imparat. Casa se va umple de mirosul mirului. Prezenta Sa va da nastere adorarii alor Sai. Numai un suflet eliberat de necazuri, de ingrijorari sau de o slujba agitata poate adora in prezenta Lui.

Este bine sa invatam la picioarele Lui, dar a invata nu inseamna a adora. Este placut sa fii mangaiat de lacrimile Lui de compasiune, dar mangaierea nu este adorare. Sub indrumarea Sa sunt constient de ignoranta mea; atunci cand ma mangai, ma gandesc la durerea mea. Dar, daca ase-zam o masa pentru Domnul Hristos, lasam la o parte necazurile, ignoranta si ingrijorarile noastre zilnice. Doar El captiveaza duhurile noastre si re-tine dragostea noastra; umpluti de Domnul Hristos, Il adoram; nardul nostru isi raspandeste mirosul. Imitand limbajul miresei, putem spune: Preaiubitul meu este pentru mine un buchet de mir. Mirul vorbeste de Domnul Isus, in special de suferintele Sale. O floare atrage prin frumusetea ei, mirul nu. El este o rasina pretioasa datorita mirosului sau suav. El este invizibil, inchis intr-un buchet, dar parfumul sau se poate respira. Asa era preaiubitul pentru mireasa si asa este Domnul Isus pentru credincios. Mireasa adauga: el „se odihneste Intre sanii mei”. Credinciosul Il are pe Domnul Hristos ca pe o comoara pretioasa. El il pastreaza in dragostea Lui tot timpul noptii, pana la ivirea zorilor zilei eterne.

Mai departe, mireasa il compara pe mirele ei cu un ciorchine de malinita, pe cat de frumos, pe atat de

parfumat, din viile din En-Ghedi. Avem nevoie de Domnul Hristos si, contempland cu fata descope-rita gloria Domnului, sa fim transformati in acelasi chip al Lui, din glorie in glorie" (2 Corinteni 3.18).

Mirele (versetul 15)

„Ce frumoasa esti, iubito, uite ce frumoasa esti, cu ochii tai de porumbita!” (versetul 15).

Acum el este cel care exprima placerea pe care o gaseste in mireasa. Ea spunea „sunt neagra”. El declara: „Ce frumoasa esti!” Si adauga: „cu ochii tai de porumbita”. Porumbita geme si sufera cand este despartita de perechea ei. Ezechia, fiind bolnav, putea sa spuna: „gemeam ca o porumbita” (Isaia 38.14). Acelora care-L au pe Domnul Hristos ca singura tinta, El le poate spune: „ochii tai de porumbita”.

Mireasa (capitolele 1.1 6 - 2.1)

„Ce frumos esti, preaiubitule, ce placut esti Verdeata este patul nostru! Cedrii sunt grinzile caselor noastre si chiparosii sunt pardoselele noastre” (versetele 16-17).

Mirele a spus: „Ce frumoasa esti, iubito”. Si mireasa se complace sa raspunda Tndata: „Ce frumos esti, preaiubitule”. Frumusetea miresei este reflectarea frumusetii lui. Nu este Domnul Hristos plin de frumuseti? Tot astfel este si poporul Sau. Frumusetea Domnului Dumnezeuului nostru sa fie peste noi (Psalmul 90.17 - J.N.D.). Mireasa adau-ga: „Ce placut esti!” Unele persoane sunt frumoase fara sa fie placute si altele sunt placute fara sa fie frumoase. Domnul Hristos este si una si alta. Cat de placut este Imparatul pentru psalmistul care exclama: „Cuvinte pline de farmec imi clocotesc in inima” si ce frumuseti este in fata ochilor sai cand adauga: „Tu esti cel mai frumos dintre oameni” (Psalmul 45.1-2). Noi cantam pe drept cuvint: „Doamne, cand ma gandesc la Tine, la harul Tau desavarsit, arde inima inaintul meu”. Imparatul este frumos si placut, dar, mai mult decat atat, prezenta Sa asigura odihna, siguranta si ajutor.

„Verdeata este patul nostru!” Este vorba, fara indoiala, de patul (N.tr. israelitii luau masa stand lungiti) pe care mirele si mireasa stateau cand isi luau masa. Cand Domnul Hristos Isi ia locul in mij-locul alor Sai, este ca o oaza in mijlocul acestei lumi aride. Prezenta Sa aduce odihna. Dar este „patul nostru”, odihna este impartita: „voi cina cu el si el cu Mine” (Apocalipsa 3.20).

„Cedrii sunt grinzile caselor noastre si chiparosii pardoselele noastre”. Grinzile mentin constructia, li confera siguranta; chiparosii o Tmpodobesc.

Care era atmosfera scenei din Betania (Ioan 12)? Cu putin inainte ii vedem pe mai-marii acestei lumi

consultandu-se impreuna cum sa-L omoare pe Im-parat. Imediat dupa aceea, Iuda se tocimeste sa-L vanda pentru treizeci de arginti. Afara vine furtuna, dar in interior gasim siguranta si adapost in fata furtunii care se ridica. Este adevarat, cineva va socoti ca Maria a gresit. Dar Domnul o protejeaza indata cu grija: „Lasati-o in pace ... Ea a facut un lucru frumos fata de Mine" (Marcu 14.6-8). Toata puterea vrajmasului nu o poate atinge pe aceea pentru care Imparatul porunceste: „Lasati-o".

„Furtuna vuieste asupra capului meu;

Vad pe cer stralucind fulgerul,

Nu ma tem de furtuna,

Aripa Sa ma protejeaza,

In acest tihnit si sigur adapost

De-al inamicului sfidator efort,

Savurez o linistita fericire

La umbra Dumnezeului puternic"

„Eu sunt un trandafir din Saron, un crin din vai" (capitolul 2.1)

Imparatul a spus: „Ce frumoasa esti" si, ca un ecou, Sulamita raspunde: „Iata, aceasta sunt". Credinta exprima ceea ce este ea prin har in ochii mirelui, parfumata ca un trandafir si frumoasa ca un crin din vai. Aceasta nu este o floare trans-plantata intr-un oras foarte populat, subject al admiratiei trecatorilor, ci un crin care traieste intr-o vale retrasa, pentru a-l Tncanta pe mire. Nu este vorba de ingamfare cand acceptam locul pe care Domnul Hristos, prin har, ni l-a dat inaintea Lui. Mai degraba s-ar spune „sunt nevrednica", atunci cand Domnul Hristos spune „esti frumoasa" . Fiul risipitor putea vorbi astfel in tara inde-partata. Dar totul se schimba cand tatal il imbrati-seaza si il acopera cu sarutari! Inaintea Impara-tului, la masa Sa, sa ne insusim cuvintele Mirelui, nu pentru a ne glorifica, ci pentru a preamari harul Aceluia care ne-a imbracat cu propria Lui maretie.

Mirele (versetul 2)

„Ca un crin in mijlocul spinilor, asa este iubita meaintre fete" (versetul 2).

In raspunsul sau, imparatul confirma ceea ce mireasa tocmai a spus. Ea este acel crin din vai, dar in spate cresc spini, care-i scot in evidenta frumusetea. In sumbra vale a acestei lumi, cea mai mare parte a oamenilor nu reflecta nici una din trasaturile frumusetii Domnului Hristos. Acestia sunt spini destinati focului, care pentru El sunt doar un motiv de suferinta. Dar ai Sai, cei in care isi gaseste placerea, sunt

ca niste crini in mijlocul spinilor. Domnul Hristos i-a sfintit, i-a imbracat cu frumusetea Sa. Lumea jalnica din jurul lor face sa iasa la iveala frumusetea lor. Pentru a obtine acest crin, Domnul Hristos a trebuit sa coboare in aceasta vale invadata de spini. Mai mult chiar, pentru a-Si castiga Mireasa, a trebuit sa poarte coroana de spini.

Mireasa (versetele 3-7)

„Ca un mar intre copacii padurii, asa este preaiubitui meu intre tineri. Cu asa drag stau la umbra lui si rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele ” (versetul 3).

Mireasa raspunde indata. Daca ea este in ochii imparatului de o frumusetate incomparabila, El este pentru ea preaiubitui, singurul dintre fiii oamenilor In care isi gaseste odihna, umbra si rod. Si ea Ti compara cu un mar, acest pom cu umbra deasa si cu fructe delicioase. Copacii padurii pot parea mai impozanti. De aceea oamenii au mai multa stima pentru semenii lor, decat pentru Domnul Isus, Omul smerit si respins. Cea mai mare parte a co-pacilor padurii pot oferi un adapost, dar ei nu au nici un rod. Arbustii, dimpotriva, produc multe fructe salbatice, dar ei nu dau umbra.

Numai acest pom raspunde tuturor cerintelor. Domnul Hristos este Pomul Vietii. Cand era pe pamant, parea un lastar care iese dintr-un pamant uscat, fara frumusetate si fara stralucire (Isaia 53.2). Dar acest Om singuratic este singurul care poate oferi adapost, inviorare si odihna in aceasta lume arida si obositoare. In noul Ierusalim, deja con-templat prin credinta, pomul vietii se inalta in mijlocul pietii cetatii, pe malurile raului cu apa vie. Acolo vom gasi cu adevarat odihna si vom spune ca mireasa: „Cu asa drag stau la umbra lui si rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele”.

„El m-a dus in casa de ospat si dragostea era steagul fluturat peste mine” (versetul 4).

Experienta miresei s-a imbogatit. Cerintele ei au fost satisfacute, acum ea se bucura din plin de harurile daruite de imparat. Ea este introdusa in casa de ospat pentru a gusta plinatatea bucuriei lui si farmecul de nespus al dragostei lui. Aceasta nu mai este nici „umbra lui”, nici „rodul lui”, ci este el insusi. Noi traim aceeasi experienta in sufletele noastre. Ne asezam la „umbra” Domnului Hristos si tn prezenta Sa gasim odihna de lucrarile noastre, eliberare de povara si caldura zilei, Inviorare si hrana pentru sufletele noastre. Aceste experienta au limitele lor. Ele sunt cu atat mai bogate, mai profunde, cu cat nu lasam sa patrunda nici un gand de usurare, ci doar bucuria plinatatiei Lui.

Domnul Hristos vrea sa ne elibereze de lu-crurile pamantesti si sa ne introduca in bine-cuvantarile Lui ceresti. El doreste ca noi sa gustam din plin bucuria si pacerile care sunt la dreapta lui Dumnezeu pentru totdeauna, pentru a ne descoperi ca steagul Lui deasupra noastra este dragostea. Steagul vorbeste

de invingator si de victorie castigata. Dragostea Domnului Hristos a triumfat. Si ce mare este victoria pe care Domnul Hristos a castigat-o! O victorie care nu poate fi comparata cu aceea a cioburilor pa-mantului (Isaia 45.9) din lumea aceasta - sar-mani imparati care ajung la tron varsand sangele altora. Acest Invingator putemic a castigat victoria cu pretui propriului Sau sange, devenind El Insusi victima. Odata dobandita victoria, El flutura steagul Sau, iar steagul Sau este dragostea. Este dragostea care a facut din El o victima de bunavoie, dragostea care L-a sustinut pe drumul Sau pe pamant, dragostea care L-a fa-**cut** sa ramana pe cruce. Nici un cui facut de oa-**meni** nu L-ar fi putut retine pe Hristosul lui Dumnezeu pe cruce. Era necesara aceasta dragoste pe care multe ape n-o puteau stinge si pe care **fluviile** n-o puteau acoperi. Dragostea divina, **eterna**, atotputernica, a castigat aceasta mare **victorie**. Ea este inscrisa pe steagul care da **mirturie**.

„Intariti-ma cu turte de struguri, inviorati-ma cu mere, caci sunt bolnava de dragostea lui” (versetul 5).

Extazul din casa de ospat este mai mult decat poate suporta mireasa. Exista experience spi-rituale care sunt prea intense pentru noi, sar-mane vase de lut. Nu a fost astfel pentru apostol cand a fost rapit in al treilea cer? El a auzit cuvinte inexprimabile, care nu-i sunt permise omului sa le exprime. Desigur, astfel de experience sunt cu totul exceptional in viata cres-tina, dar uneori Domnul poate sa le dea alor Sai o percepere atat de puternica a dragostei Sale, incat ei ajung sa strige ca acel crestin pe patul de moarte: „Doamne, destul, opreste-Ti mana, robul Tau este un vas de lut si nu poate suporta mai mult”.

„Sa-si puna mana stanga sub capul meu si sa ma imbrapseze cu dreapta lui!” (versetul 6).

Mireasa ceruse sprijinul unei puteri deosebite: acesta este raspunsul pe care-l primeste. Steagu! dragostei este deasupra ei si bratele dragostei o inconjoara. Setea exprimata la inceputul cantarii este pe deplin satisfacuta. Siguranta si deplina apreciere a dragostei mirelui sunt partea sa. Ce ferjcare pentru credincios sa gaseasca toate dorintele omului nou implinite prin dragostea Domnului Hristos.

„Va jur, fiice ale Ierusalimului, pe caprioarele si cerboaicele de pe camp: nu starniti, nu treziti dra-gostea, pana nu vine ea!” (versetul 7).

Strofa se incheie cu un apel adresat fiicelor Ierusalimului de a nu tulbura odihna dragostei. Cea mai mica miscare poate speria timidele si sensibilele caprioare sau cerboaice de pe camp. la fel, credinciosul, gustand dragostea Domnului Hristos, se teme de tot ce ar putea tulbura intimi-tatea lui cu Mantuitorul sau.

Trezirea dragostei (capitolele 2.8-3.5)

Mireasa (versetele 8-9)

„Aud glasul preaiubitului meu!” (versetul 8).

Aici experienta dragostei in prezenta imparatului apartine trecutului. La inceputul acestei **strofe**, mireasa se odihneste in casa ei. In lipsa **mirelui**, se reintoarce acasa. Tot asa, Petru va **spune** mai tarziu, in absenta Domnului Hristos: "Ma duc sa prind peste" (Ioan 21.3). El se **in-toarce** la ocupatia pe care a abandonat-o pentru a-**L urma** pe Domnul Hristos. Ceilalti merg cu el si **experienta** pe care o traiesc este ca „n-au prins **nimic in** noaptea aceea" (Ioan 21.3). Mireasa **este** trezita de glasul preaiubitului ei care isi anunta venirea. Apoi el este vazut in departare El se apropie sarind peste munti. Putin mai tarziu sta in spatele zidului casei, apoi se arata printre zăbrelele ferestrelor.

De cate ori in istoria poporului lui Dumnezeu, o vreme de mare bucurie si binecuvantare este urmata de o perioada de apatie spirituala. Casa imparatului este urmata de casa cu zăbrele a miresei. Comuniunea cu mirele este inlocuita de gandurile personale ale miresei in propria ei casa. Prospe timea de la inceput a Bisericii a disparut repede. Numai este vremea cand „multimea celor care ere-zusera era o inima si un suflet", cand sfintii se caracterizau prin „multa putere" si un „mare har" (Fapte 4.32-33), cand „toti impreuna erau ne lipsiti de la templu in fiecare zi, frangeau painea acasa,... luau hrana cu bucurie si curatie de inima Ei laudau pe Dumnezeu si erau placuti inaintea intregului norod" (Fapte 2.46-47). Din punct de vedere spiritual, ei erau atunci la masa imparatului in camera de ospat. Dar aceasta prospetime de la inceput s-a sters si fiecare a inceput curand sa se preocupe mai mult de propriile interese decat de cele ale Domnului Isus Hristos. De aceea, un fel de noapte spirituala a cazut peste sfinti. Au pierdut discernamantul chemarii lor ceresti si se odihnesc in casele lor, in campurile acestei lumi. Ceea ce este adevarat cu privire la Biserica, in ansamblul ei adesea este adevarat, vai, si pentru un credincios luat izolat. Dupa ce a trecut prospetimea initiala a primei iubiri, tanarul intors la Dumnezeu se multumeste adesea cu un nivel spiritual inferior. Chiar daca exista o activitate de rutina, singurul si ade-varatul motiv al slujirii, dragostea pentru Domnul Hristos, lipseste. Imagine bogata in invatatura pentru sufletele noastre, la care ar trebui sa privim cu atentie.

Glasul mirelui este acela care trezeste dragostea miresei. Cat de adormita ar fi, ea recunoaste indata glasul preaiubitului. La fel este si pentru credinciosii Domnului. Ei pot sa rataiasca departe de El, dar „ii cunosc glasul" (Ioan 10.4). Petru si cei care l-au urmat pot sa se intoarca la sarma-na lor viata de pescari, dar vizita Domnului ii trezeste si ei recunosc indata ca este Domnul (Ioan 21.7). Glasul

Duhului anunta ca El vine. Ce alt lucru ar putea sa trezeasca la fel de mult dragostea noastra ca anuntul venirii Lui? Nimic nu poate Inviora mai mult dragostea unei mirese, ca vestea intoarcerii sotului ei, retinut pana atunci departe. Dragostea ramasitei credincioase a lui Israel va fi reaprinsa de glorioasa declaratie: „Imparatul tau vine la tine” si „salta de veselie, fiica Sionului! Striga de bucurie, fiica Ierusalimu-lui!” (Zaharia 9.9). Tot asa, dragostea Adunarii Domnului Hristos care-L asteapta pe Domnul ei este trezita de anuntul venirii Lui. In Apocalipsa, cand Domnul Isus spune „Da, Eu vin curand”, se inalta raspunsul: „Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20).

„Sarind peste munti, saltand pe dealuri. Preaiubitul meu seamana cu o caprioara sau cu puii de cerboaica” (versetele 8-9).

Elanul care-l poarta pe imparat spre mireasa lui si care il face sa depaseasca toate obstacolele este comparat cu energia unei caprioare sau a unui pui de cerboaica sarind din stanca in stanca peste munti si dealuri. Se poate ca mireasa sa doarma, dar imparatul nu doarme. Se poate ca Israel sa doarma; Dar „Cel care-L pazeste pe Israel nu dormiteaza, nici nu doarme” (Psalmul 1 21.4), In patru randuri, Domnul spune Bisericii Sale: „Eu vin curand” (Apocalipsa 3.11; 22.7 si 20). Acest cuvânt, „curand” (indata, repede), arata cat de mult doreste Domnul acea zi cand se va anunta: „a venit nunta Mielului” (Apocalipsa 19.7).

„Iata-l ca este dupa zidul nostru, se uita pe fereastra, priveste printre zabrele” (versetul 9).

Imparatul asteapta acum, cu rabdare, langa zidului casei. Apoi se arata printre zabrele si atrage mireasa prin frumusetea sa. Domnul Hristos pro-cedeaza la fel cu doi ucenici deceptionati care se intorceau la Emaus. El le vorbeste pe drum si face mai intai sa le arda inimile. El sta apoi in pragul casei lor ca un calator care se pregateste sa plece mai departe. In sfarsit, El Se descopera, ca sa spunem asa, cat o simpla privire printre zabrele si dispare din fata lor. Si astazi Domnul trezeste mai intai dragostea noastra fara vlagă, facand sa pa-trunda in inimile noastre glasul Sau duios si bland. Apoi, cu o indelunga rabdare, asteapta, sta la usa noastra, asa cum sta la usa sarmanei Laodiceea, asteptand prilejul de a Se arata si de a atrage inimile noastre prin frumusetea Sa.

Mirele (versetele 10-15)

„Preaiubitul meu vorbeste si-mi zice: Scoala-te, iubito, si vino, frumoaso!” (versetul 10).

Pana acum mireasa nu facea decat sa perceapa sunetul glasului lui, dar acum intelege cuvintele lui si repeta cu bucurie ceea ce spune preaiubitul ei. El nu vrea sa mai ramana mult timp despartit de ea si o cheama sa iasa din sumbrele campii hibernante, spre locurile mai prielnice, spre locurile mai luminoase.

El vrea mai întâi s-o determine să se trezească din somnul ei: „Scoală-te”. Apoi spune cât de prețioasă este ea în ochii lui: „iubită ... frumoasă”. În sfârșit, ea aude apelul dar, definit: „vino”, care arată dorința arzătoare a mirelui.

Așa vorbește Domnul astăzi poporului Său. Noi putem auzi glasul Său care ne spune: scoală-te. El caută să ne smulgă din toropeala spirituală care ne ține inconștienți spre pământ. El repetă: „Sculați-vă și plecați, căci aici nu este odihna” (Mica 2.10). Apostolul ne îndeamnă din partea sa: „știți în ce împrejurări ne aflăm, este ceasul să vă treziți, în sfârșit, din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Romani 13.11). Domnul ne amintește cât de prețioși suntem în ochii Săi: Hristos a iubit Biserica „și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slavită” (Efeseni 5.25-27). El nu ne invită să ieșim din această lume de compatimit: „nu sunteți din lume”, dar „Eu v-am ales din mijlocul lumii” (Ioan 15.19). Curând vom auzi glasul Său care ne spune: „Scoală-te”, chemându-ne să-L întâmpinăm în văzduh.

„Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia și s-a dus. Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării și se aude glasul turturicii în câmpiile noastre. Se parguiesc roadele în smochin și viile înflorite își răspândesc mirosul. Scoală-te, iubito, și vino, frumoasă ” (versetele 11-13).

Nu numai că împăratul își cheamă mireasa să iasă din casa ei, dar îi arată o lume nouă de binecuvântări, pe care nici o furtună, nici un vânt de iarnă nu o va pune în pericol niciodată, unde totul este bucurie, pentru ochi, muzică, pentru urechi și incantare, pentru cerul gurii, țara florilor și a cântecelor, a smochinelor, a vinului nou, de unde lipsește încă Mireasa, soția Mielului, pentru a desăvârși fericirea acestui loc. De aceea, împăratul sfârșește cu acest apel: „Scoală-te, iubito, și vino, frumoasă”.

Când Domnul i-a strans pe ucenicii Săi în jurul Lui, în noaptea când a fost vândut, El a mângaiat inimile lor tulburate, descoperindu-le că El mergea să le pregătească un loc în casa Tatălui Său, dincolo de umbră iarnă a acestei lumi. Urgia care îi amenința avea să cadă asupra capului Său. Domnul privește dincolo de întuneric și de judecata și dezvaluie privirilor noastre o nouă locuință, unde credința va fi schimbată în realitate. Timpul ploilor va trece, vor apărea florile, va veni vremea cântărilor, se va auzi glasul turturicii, când sfinții se vor uni pentru a cânta cântarea cea nouă, spre gloria Mielului. Acolo, în adevăr, roadele cerului vor fi hrana noastră și vinul cel nou, bautura noastră.

Lunga a fost așteptarea și mare a fost răbdarea Domnului Hristos. Dar, înainte de a-i părăsi pe ai Săi, El le-a spus: „Ma voi întoarce și va voi lua cu Mine” (Ioan 14.3). În curând va trece iarnă și așteptarea va lua sfârșit. „Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10.37).

Noi vom auzi chemarea Domnului catre Mireasa Sa: „Scoala-te, iubito, si vino, frumoaso" . Cu o asemenea perspective inaintea noastra, din inimile noastre se poate inalta cantarea:

lubitorilor, s-avem curaj!

In curand se va ridica

O dimineata fara nor,

Pe vesnicul tarm, imediat vom sosi.

Aici jos furtunile, aici jos durerile,

Nici o odihna pentru capetele noastre

Unde sa ne gasim refugiu,

Pentru a ne adaposti inimile?

Dar pentru inima docila este un liman fericit

Este odihna fara griji, un adapost sigur si linistit

La umbra puternicului Dumnezeu.

„Porumbita din crapaturile stand, ascunsa in crapaturile prapastiilor" (versetul-14).

Asteptand acest viitor glorios, mireasa se afla inca in tara iemilor si a furtunilor. Dar cel care va veni sa o caute este si cel care o protejeaza. El o compara pe mireasa sa cu o porumbita care se ascunde in crapaturile stancii si gaseste acolo un adapost impotriva furtunii. Si astazi, in astepta-rea venirii Domnului, poporul Sau are de luptat cu vrajmasi si are de infruntat furtuni, dar harul i-a dat un adapost contra furtunii. Astfel ca noi putem citi: „Va fi un om ca un adapost impotriva vantului si ca un loc de scapare impotriva furtunii, ca niste rauri de apa intr-un loc uscat, ca umbra unei stand mari intr-un pamant ars de sete" (Isaia 32.2 - J.N.D.). Ce siguranta pentru poporul Domnului, comparabil, intr-adevar, cu o porumbita tematoare, de a se gasi in crapatura stancii, lovita pentru nor, pe Omul Isus Hristos. Putem exclama fara ezitare: „Tu esti stanca mea, cetatuia mea, izbavitorul meu! Dumnezeule, Tu esti stanca mea in care ma ascund... intaritura mea!" (Psalmul 18.2).

In Tine, Doamne, nu ma tem De nici o primejdie din pustiu, Acolo unde pasii Tai imi croiesc drum Dragostea Ta ma tine la adapost.

„Arata-mi fata ta si fa-ma sa-ti aud glasul! Caci glasul tau este dulce si fata ta placuta!" (versetul 14).

Printre zabrelele casei, imparatul s-a aratat miresei, i-a vorbit, dar aceasta nu este suficient pentru inima lui. El doreste sa-i vada fata si sa-i auda glasul. Vocea ei este dulce pentru urechea lui si fata ei este placuta pentru ochii lui. Noi putem spune ca Domnul nu Se multumeste sa-Si descopere gloria

poporului Sau si sa vorbeasca cu el. El asteapta ziua aceea cand poporul Sau li va fi prezentat in glorie, fara pata, fara zbarcitură, fara nimic de felul acesta, ci desavarsit, in toata frumusetea in care El l-a im-bracat. El este nerabdator sa-i auda pe rascum-paratii Sai unindu-si glasurile pentru a spune: „A Celui care sta pe scaunul de domnie si a Mielului sa fie lauda, cinstea, slava si stapanirea, in vecii vecilor" (Apocalipsa 5.13).

„Prindeti-ne vulpile, vulpile cele mici care strica. viile;caci viile noastre sunt in floare”(versetul 15).

Împaratul si-a exprimat dorinta arzatoare de a vedea fata miresei si de a-i auzi glasul; dar, ca si vulpile cele mici, care strica viile, atunci cand sunt in floare, tot asa, in mod frecvent, un rau ascuns si subtil lucreaza ca sa impiedice mireasa sa-l desfete pe imparat.

Domnul Hristos doreste partasia poporului Sau, vrea sa cineze cu el. A te aseza la picioarele Lui, a gusta comuniunea cu El este singurul lucru care trebuie. El Se poate dispensa de slujba noastra acti-va, dar nu vrea sa Se lipseasca de prezenta noastra. Maria a oferit acest rod placut Domnului. Nu era astfel si cu Maria, si cat de adesea noi fi semanam. Lasam prin neglijenta sa se strecoare cate o vulpe in gandurile noastre, o vulpe pe care, probabil, o con-sideram inofensiva. Orgoliul, lacomia de bani, rea-vointa, cartirile, agresivitatea, nerabdarea, invi-dia, mandria, superficialitatea pot fi ingaduite fara a fi judecate. Comuniunea este intrerupta si viata noastra devine sterila. Noi avem nevoie sa veghem cu ravna impotriva incursiunilor acestor vulpi mici, pentru a le izgoni fara mila de indata ce se arata.

Mireasa (2.16-3.5)

„Preaiubitul meu este al meu si eu sunt a lui" (versetul 16).

Împaratul a facut o scurta vizita miresei, apoi a plecat; dar, in timpul acestei scurte vizite, el a trezit dragostea ei. Tot astfel, in ziua invierii Sale, Domnul, intr-o scurta intrevvedere, a facut sa arda inimile zabavnice (Luca 24.25-32).

Aici imparatul captivase mireasa prin descrie-rea unei tari a soarelui si a florilor, a odihnei si a canteceilor, a bucuriei si a abundentei. El o invi-tase sa se scoale si sa-l insoteasca in aceasta pa-trie a fericirii. Dragostea ei a fost trezita. Ea inte-lege dragostea lui, devotamentul lui, si exclama: „Preaiubitul meu este al meu si eu sunt a lui".

Astazi Domnul Hristos lucreaza in acelasi fel cu ai Sai. El Se descopera si ne dezvaluie tot ceea ce ne ofera harul Sau; El ne spune cat de nerabdator este sa ne aiba cu El, fata-n fata, si sa ne auda glasul, atunci cand va rasuna cantarea cea noua. El ne vorbeste pe drum, face sa arda inimile noas-tre nepasatoare si ne insufla sentimentul profund ca El este al nostru si ca noi suntem ai Lui. Aceas-ta nu

este expunerea seaca a unui adevar, ci implinirea practica a dragostei Sale.

„El isi paste turma intre crini. Pana la racoarea zilei si pana la lungirea umbrelor” (versetele 16-17).

Împaratul a comparat deja mireasa cu un crin. l-a descoperit toate gandurile lui. Ea realizeaza ca el isi gaseste hrana si placerea in ea. „El isi paste turma intre crini”. Domnul Hristos, pe timpul ab-sentei Lui, Isi gaseste, de asemenea, bucuria in ai Sai. El vrea ca ei sa-l contemple gloria: „Tata, vreau ca, acolo unde sunt Eu, sa fie impreuna cu Mine si aceia pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17.24). Pana la revarsatul zorilor si pana ce umbrele se lungesc, El Isi gaseste placerea in a veni la ai Sai: „Nu va voi lasa orfani; Ma voi Intoarce la voi” (Ioan 14.18). Crestinul are, in adevar, o viata feri-cita si o mostenire bogata, Domnul Hristos aici, jos, si pentru eternitate.

„Intoarce-te!... iubitule, sari ca o caprioara sau ca puiul de cerb peste munpi ce ne despart” (versetul 17).

Tot ceea ce doreste mireasa este sa primeasca si alte vizite ale imparatului, asemanatoare cu ale acelor caprioare sau pui de cerbi care coboara noaptea din munti ca sa se hraneasca in campie. O, de-am putea aprecia fiecare ocazie cand Domnul vine in mijlocul alor Sai, in timpul traversarii acestei lumi intunecoase (Matei 18.20)!

„Am cautat noaptea in asternutul meu, am cautat pe iubitul inimii mele; l-am cautat, dar nu l-am gasit” (capitolul 3.1).

Mireasa a auzit vorbindu-se despre ziua; ea asteapta zorii zilei, dar este inca in noapte. Prezenta imparatului va aduce ziua. Oare absenta lui nu inseamna noapte? Prezenta sau absenta Domnului Isus au pentru noi aceleasi efecte ca pentru mireasa.

Ea are de acum o dragoste fierbinte pentru preaiubitul ei. A fost trezita din somn si pe buzele ei revine de patru ori aceasta expresie: „iubitul inimii mele”. Pana acum mirele era cel care cauta. Dar acum, dragostea face din mireasa o persoana care, la randul ei, cauta.

La fel este cu un credincios care a atipit sau cu un pacatos impietrit. Domnul Hristos este Cel care mai intai cauta. Daca Fiul Omului nu ar fi ve-nit sa caute si sa-i mantuiasca pe cei care erau pierduti, n-am fi auzit niciodata de acel mai-mare peste vamesi care cauta sa-L vada pe Domnul Isus (Luca 19.3). Daca Domnul Isus Insusi nu S-ar fi apropiat de doi ucenici mahniti pe drumul spre Emaus, ei nu s-ar fi intors indata la Ierusalim, pentru a-L gasi in mijlocul alor Sai.

Sa remarcam ca mireasa il cauta pe mire si nu-mai pe el. Ea nu cauta nici zorii zilei, nici vremea cantarilor, nici tara fericirii, ci doreste sa vada o persoana. El este in ochii ei mai frumos decat cea mai

minunata dintre tari, mai mult decat toate binecuvantarile pe care le aduce. Doar Domnul Hristos poate sa-l satisfaca pe credincios. Salutam cu bucurie gandul ca in curand ultima lacrima va fi stearsa, tristetea va trece pentru totdeauna si ultimul vrajmas va fi invins. Dar, umpluti de dragoste, Il dorim inainte de toate pe Domnul Hristos insusi (Luca 24.1 5, 36).

Talharului muribund, dar salvat prin har, Domnul nu i-a spus doar: astazi vei fi in rai, ci „astazi vei fi cu Mine in rai” (Luca 23.43). Fara prezenta Domnului Hristos, cetatea cereasca cu zidurile de iaspis, cu portile de margaritar si cu strada de aur ca sticla transparenta ar fi fara valoare. Vor fi in acel loc cantece de veselie, inexprimabile desfatari, dar Domnul Hristos este subiectul cantarii si sursa bucuriei. „Facia ei este Mielul” (Apocalipsa 21.23).

Este o alta invatatura care se poate insusi de aid. Mireasa nu gaseste imediat obiectul cautarii ei. Nu o data, ea trebuie sa recunoasca: „nu l-am gasit” (capitolul 3.1, 2). Nu cauta ea persoana potrivita? Fara indoiala ca da. Dar la inceput ea cauta mirele intr-un mod gresit. Ea spune: „in asternutul meu ... l-am cautat”. Ea il cauta, dar in acelasi timp dorea sa-si pastreze placerile. Ea nu era de la inceput pregatita sa renunte la confortul ei pentru a-si gasi iubitul. Cati dintre noi n-ar vrea sa-L aiba pe Domnul Hristos doar daca in acelasi timp ar putea sa-si menajeze firea pamanteasca! Dragostea pentru Domnul Hristos ne indeamna sa-L urmam, dar dragostea pentru placeri ne re-tine. Noi Il cautam intr-un fel, in patul nostru, si in aceste conditii nu-L vom gasi! Noi uitam ca Domnul a zis: „Daca voieste cineva sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea in fiecare zi si sa Ma urmeze” (Luca 9.23).

„M-am sculat, atunci, si am cutreierat cetatea, ulitele si pietele; si am cautat pe iubitui inimii mele... L-am cautat, dar nu l-am gasit” (versetul 2).

Puterea dragostei triumfa asupra miresei si ea spune: „M-am sculat, atunci, si am cutreierat cetatea”. Ea nu mai cauta placerile, dar se insala din nou. L-a cautat pe iubitui ei intr-un fel gresit, acum il cauta intr-un loc nepotrivit. Nu-l va gasi pe strazile cetatii, nici de-a lungul drumurilor: „el isi paste turma intre crini”.

Noi putem sa cadem in aceeasi capcana. Ne-ar placea poate sa-L avem pe Domnul Isus si, in acelasi timp, sa urmam caile acestei lumi. Dar nu-L vom cu-noaste pe Domnul Hristos menajand firea pamanteasca. Si, cu atat mai mult, nu este posibil sa-L cu-noastem stabilindu-ne in aceasta lume. Daca crucea da marturie despre dragostea Domnului Hristos, dragoste mai tare decat moartea, ea este totodata expresia urii neinduplecate a lumii fata de El, ura pe care insasi moartea Lui n-a potolit-o. Respins de lume, El a suferit dincolo de poarta, iar daca dorim sa-L gasim pe Domnul Isus, „sa iesim, dar, afara din tabara la El si sa suferim ocara Lui” (Evrei 13.13).

„M-au intalnit pazitorii care dau ocol cetatii; si i-am intrebat: „N-ati vazut pe iubitul inimii mele?”
(versetul 3).

Pentru a treia oara mireasa esueaza in cautarea ei. Ea l-a cautat pe mire intr-un fel gresit, l-a cautat intr-un loc nepotrivit, acum se adreseaza unor oameni nepriceputi. Slujba pazitorilor este de a veghea la respectarea legilor si a ordinii publice. Ei se vor ocupa de justitie, dar nu vor sti sa ajute la cautarea dragostei. Daca este vorba de „vreo fapta rea sau de vreo blestematie”, galionii acestei lumii se vor ocupa de ea. Dar, daca este vorba de dragos-te si de Domnul Isus, atunci acestea sunt in ochii lumii numai „neintelegeri asupra unui cuvant, asupra unor nume” si lumea nu poate fi judecator asupra acestor lucruri (Fapte 18.14-15). Si daca cateodata ei se erijeaza in judecatori in acest domeniu, aceasta doar pentru a-i persecuta pe cei care-L cauta pe Domnul Hristos. Este deci in zadar sa apelam la bratul firii pamantesti, desi crestinii inca de la inceput au cazut in aceasta cursa, tocmai pentru a fi vazuta ca stapanitorii acestei lumi L-au rastignit pe Domnul slavei. Ca si orbul de la Betsaida, cu vederea partial recuperata, noi suntem inclinati sa vedem oamenii in afara dimensiunii reale a importantei lor „ca niste copaci mergand” (Marcu 8.24 - J.N.D.). Dar dragostea Domnului Hristos vrea sa ne determine, ca pe ucenici altadata, sa nu privim la nimeni, decat la Domnul Isus (Marcu 9.8).

„Abia trecusem de ei si l-am gasit pe iubitul inimii mele. L-am apucat si nu l-am mai lasat pana nu l-am adus in casa mamei mele, in odaia celei care m-a zamislit” (versetul 4).

Cand toate obstacolele au fost trecute - patul, cetatea, pazitorii - nu-i mai trebuie decat putin timp miresei pentru ca sa-l gaseasca pe iubitul ei. Si, cand il va gasi, il va apuca si nu-l va mai lasa.

Singura mare necesitate a poporului lui Dumnezeu in ziua de astazi este de a manifesta ace-easi energie a dragostei, care, depasind toate obstacolele, leaga inima de Domnul Hristos si nu-i mai da drumul. Dar, vai, vazand apatia generala si lipsa de atasament fata de Domnul Hristos, trebuie sa exclamam cu Isaia: „Nu este nimeni ... care sa se trezeasca si sa se alipeasca de Tine” (Isaia 64.7).

Cand Domnul era pe pamant, a fost un moment cand unii din cei care obisnuiau sa-L urmeze „s-au intors inapoi si nu mai umblau cu El”; dar apostolii s-au alipit de El si nu L-au mai lasat. Domnul i-a intrebat: „Voi nu vreți sa va duceti?” Ei au raspuns: „Doamne, la cine sa ne ducem? Tu ai cuvintele vietii vesnice” (Ioan 6.66-68).

Pe timpul absentei Domnului, inaltat in glorie, atunci cand dragostea multora se raceste, cand mainile obolesc, cand genunchii slabesc, cand din nou multi se retrag si nu mai merg cu El, avem nevoie imperios sa ne stimulam unul pe altul la a ne lipi de El si a nu-L lasa.

La sfarsitul primei strofe, mirele aduce mireasa in casa de ospat, dar aici mireasa conduce mirele in

casa mamei ei. Pentru mireasa terestra, mama reprezintă Israelul (Apocalipsa 12). Poporul pământesc al lui Dumnezeu nu va cunoaște binecuvântarea până când nu va da Domnului locul ce I se cuvine.

Pentru creștini, mama tuturor este Ierusalimul ceresc (Galateni 4.26). Dacă încercăm să legăm numele Domnului Hristos și autoritatea Lui de această lume, eforturile noastre vor fi zadarnice. Pentru a-L cunoaște și a ne bucura de El, trebuie să-L privim pe scena cerească, unde Se găsește, și careia îi aparținem. El nu poate fi găsit, am văzut aceasta, decât în afara taberei. În „casa mamei mele” învățăm că nu putem gusta prezența Sa, că în interiorul locasului ceresc.

„Va jur, fiice ale Ierusalimului, pe caprioarele și cerboaicele de pe câmp, nu stărniti, nu treziți dra-gostea, până nu vine ea” (versetul 5).

Strofa se termină, ca și prima, printr-un apel fierbinte către fiicele Ierusalimului, pentru că nimic să nu tulbure intimitatea dintre mire și mireasă.

În timp ce femeia samariteancă se găsește lângă Domnul Isus la fântâna de la Sihar, vin ucenicii. Și ei Îl roagă: „Învățătorule, mâncă!” Dar El le-a zis: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți” (Ioan 4.31 -32).

Dacă un suflet se apropie, ascultă cuvintele Sale, învață să cunoască dragostea Sa, aceasta este de mare preț în ochii Sai. A sluji Domnului este de dorit. Dar este ceva care trece înaintea slujirii, ceva care ar trebui să aibă o mare importanță pentru inima noastră: este comuniunea fericită, netulburată, neîntreruptă cu El. Să veghem neîncetat pe acest pământ unde totul este ruinat! Doar puțin lipsește pentru a coborî de pe piscurile înalte. Dorința noastră cea mai arzătoare, până ce zorii se vor ivi, nu va fi ca nimic să nu mai împiedice comuniunea binecuvântată care leagă inima noastră de Domnul Isus?

Isuse Doamne, de dragostea Ta,

Vino să ne umpli inima

Și zi și noapte,

Fă-o să arda de flacăra Ta.

Scump Mântuitor, acum în ceruri,

Supune inima noastră întreaga

Minunatei Tale, împărății,

Căci pentru Tine Doamne,

Bate și suspina.

Comuniunea dragostei (capitolele 3.6-5.1)**Fiicele Ierusalimului (versetul 6)**

„Ce se vede suindu-se din pustie, ca niste stalpi de fum, in mijlocul aburilor de mir si de tamaie, inconjurata de toate mirezmele negus-torilor de mir?” (capitolul 3.6).

In aceasta strofa, mireasa nu se mai odihneste in patul ei, ceea ce a necesitat lucrarea in har a mirelui, pentru a-i stimula energia si pentru a-i trezi dragostea. Ea este mai degraba prezentata ca bucurandu-se de dragoste si ridicandu-se din pustiu pentru a avea parte in curand de gloria im-paratului. Fiicele Ierusalimului se intreaba: „Cine este aceasta?” Aceasta scena prezinta un minu-nat tablou al lui Israel. Domnul spunea: „Am gasit pe Israel ca pe niste struguri in pustie” .Si inca: „Eu te-am cunoscut in pustie, intr-un pamant fara apa” (Osea 9.10; 13.5). El i-a tras cu legaturi omenesti, cu legaturi de dragoste” (Qsea 11.4), pentru a-i aduce intr-o „tara unde curge lapte si miere”. Dar ei s-au indepartat de El pentru a merge dupa dumnezei straini. Totusi, Dumnezeu ii va calauzi din nou pe Israel in desert si va vorbi inimii lui si ii va deschide „o usa de nadejde”, care il va conduce la gloria imparatiei adevaratului Solomon (Osea 2.14-23).

Si Biserica isi continua calatoria prin desert pana la atingerea tinte, gloria cereasca. Aceasta admirabila strofa ne prezinta desfasurarea peleri-najului. Aici nu este vorba nici de slabiciuni, nici de esecuri. Drumul este parcurs in armonie deplina cu gandul lui Dumnezeu; pentru ca desertul are privilegiile lui, ca si privatiunile lui. Aici, calatoria se face in trasura imparatului. Mai mult, privatiunile devin ocazia raspandirii unui miros placut, tot asa cum cararea miresei este marcata de coloane de fum, este parfumata „de mir si de tamaie, incon-jurata de toate mirezmele negustorilor de mir”.

Se poate gasi o semnificatie spirituala in faptul ca parfumurile negustorilor sunt preparate cu plante culese din pustiu. Experientele, incercarile si privatiunile calatoriei noastre in pustiu, daca sunt primite din mana lui Dumnezeu, devin o ocazie pentru cresterea harului Domnului Hristos. Ele pot de acum sa inalte un parfum de un miros placut si „sa aiba ca urmare lauda, slava si cinstea, la aratarea lui Isus Hristos” (1 Petru 1.7). Acesta este aspectul pe care ni-l prezinta Cantarea Can-tarilor. Nu este vorba de pustiul cu neputintele noastre si resursele lui Dumnezeu, ca in Epistola catre Evrei; ci de pustiul cu tncercarile si privilegiile lui, ca in Epistola catre Filipeni. Pavel a cunos-cut aceste privatiuni, dar el s-a bucurat din plin in Domnul, pentru ca incercarile lui au devenit ocazia producerii efectelor harului in sfinti: „un miros de buna mireasma, o jertfa bine primita si placuta lui Dumnezeu” (Filipeni 4.18). Ca si Pavel, putem schimba privatiunile noastre in privilegii, daca stim sa vedem in fiecare incercare o ocazie,

oferita de Dumnezeu, pentru a da har. Dar, vai, adesea incercările noastre produc cateva roade detestabile ale carni: enervarea si violenta ei, in-vidia si orgoliul ei, nerabdarea si cartirile ei. Noi deschidem usa firii pamantesti, lasand imprejura-rile pustiului sa se interpuna intre sufletele noastre si Dumnezeu. Sa incercam, in adevar, sa-L vedem pe Dumnezeu intre imprejurari si inima noastra! Credinta, speranta si dragostea, blandetea duhului, smerenia, indelunga rabdare si staruinta vor fi re-zultatul incercarilor noastre. Calatoria noastra prin pustiu va fi ca parfumata inaintea lui Dumnezeu, „de mir si de tamaie" si „de toate miresmele negustorilor de mir".

Prietenii mirelui (versetele 7-11)

„Iata, este patasca lui Solomon cu saizeci de viteji, de jur imprejur, cei mai viteji in Israel. Toti sunt inarmati cu sabii si toti sunt deprinsi la lupta, fiecare cu sabia la coapsa, ca sa n-aiba nimic de temut in timpul noptii" (versetele 7-8).

Litiera in care mireasa traverseaza pustiul este pregatita de imparat. In acelasi fel, credinciosul nu are sa calatoreasca dupa gandurile lui proprii, sprijinindu-se pe resursele lui proprii, ci pe resursele pe care Dumnezeu i le pune la dis-pozitie. Dar calatoria in pustiu, prin cresterea harurilor crestine, presupune si lupta crestina. Noi avem nevoie de „oameni tari". Pavel il in-deamna pe Timotei sa se intareasca „in harul care este in Hristos Isus", dar ii spune, de ase-menea, „sufera impreuna cu mine ca un bun ostas al lui Isus Hristos" (2 Timotei 2.1,3).

Soldatii care insotesc litiera sunt bine echipati, „toti sunt inarmati cu sabii"; sunt exersati in arta de a folosi sabia; si toti sunt gata s-o faca „ca sa n-aiba nimic de temut pe timpul noptii". In acelasi fel, un bun soldat al Domnului Isus Hristos este inarmat cu „sabia Duhului, care este Cuvantul lui Dumnezeu" (Efeseni 6.17). Pavel ii reaminteste lui Timotei ca „toata Scriptura este insuflata de Dumnezeu si de folos ca sa invete, sa mustre, sa in-drepte, sa dea intelepciune in neprihanire" (2 Timotei 3.16). Dar a avea Scriptura nu este de ajuns, trebuie pusa in practica, ca sa ne folosim de ea. Timotei este indemnat sa tina „dreptarul invataturilor sanatoase si sa imparta drept Cuvintul adevarului" (2 Timotei 1.13; 2.1 5).

„Imparatul Solomon si-a facut aceasta patasca din lemn de Liban. Stalpii i-a facut de argint, rezematoarea de aur, scaunul de purpura; iar mijiocul impodobit cu o tesatura aleasa, lucrata de dra-gostea fiicelor Ierusalimului" (versetele 9-10).

Dupa descrierea oamenilor puternici, urmeaza cea a litierei pe care ei sunt chemati s-o apere. Nu vedem noi in detaliile date despre aceasta, o imagine a marilor adevaruri fundamentale ale credin-tei

privitoare la persoana Domnului Hristos? Lem-nul de cedru, care este parfumat și care nu putre-zeste, vorbește de umanitatea Sa desavarsită; coloanele de argint, de puterea Sa rascumpărătoare, aurul, de dreptatea Sa divină și purpura, de imperialitatea Sa. În sfârșit, tot interiorul este împodobit cu o tesatură a dragostei, căci, dacă dincolo de aur este ceva, dincolo de tesatură dragostei nu este nimic. Acestea sunt adevărurile vitale pe care inamicul le ataca, creștinătatea le abandonează, dar pe care un bun soldat al Domnului trebuie să le apere cu energie.

„Iesiti, fetele Sionului, și priviti pe împăratul Solomon, cu cununa cu care l-a încununat mama-sa în ziua cununiei lui, în ziua veseliei inimii lui” (versetul 11).

Până aici, fiicele Ierusalimului erau ocupate cu mireasa și cu cortegiul de nuntă. Acum ele își îndreaptă privirile spre Împărat. Calătoria noastră în pustiu, cu încercările și luptele ei, se va sfârși în gloria împărăției. L-am cunoscut pe Domnul în pustiul acestei lumi, purtând o coroană de spini. În curând Îl vom contempla în ziua nuntii, purtând coroana gloriei. El Își va prezenta poporul Său ca pe o mireasă „slăvită, fără pată, fără zăbăritură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5.27). Va fi, într-adevăr, ziua bucuriei inimii Sale, când „va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora” (Isaia 53.11).

Mirele (capitolul 4.1-16)

„Ce frumoasă esti, iubito, ce frumoasă esti! Ochii tai sunt ochi de porumbita sub mahrama ta. Parul tau este ca o turmă de capre pe coama muntelui Galaad. Dintii tai sunt ca o turmă de oi tunse, care ies din scaldătoare, toate cu gemeni și niciuna din ele nu este steașcă. Buzele tale sunt ca un fir de carmaz și gura ta este dragută; obrazul tau este ca o jumătate de rodie sub mahrama ta. Gatul tau este ca turnul lui David, zidit să fie o casă de arme; o mie de scuturi atârna de el, toate scuturi de viteji. Amandoi sanii tai sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei caprioare, care pasc între crini” (versetele 1-5).

Mireasa își găsește plăcerea în a vorbi altora despre gloria mirelui. Lui îi place să insiste asupra frumuseților și desăvârșirilor miresei sale și să-i descopere gândurile sale cu privire la ea. Este un lucru de pret să vorbești altora despre gloria Domnului Hristos. Dar, pentru ca inimile noastre să fie asezate într-o pace și o bucurie de neclintit, trebuie să ascultăm glasul Lui, care ne comunică gândurile Sale cu privire la ai Sai. Este ceea ce da un caracter extrem de valoros rugăciunii din Ioan 17.

De două ori împăratul repetă: „ce frumoasă esti”. Dar nu-i este suficient să dea o apreciere de ordin general cu privire la mireasa sa. El zăbovesc asupra mai multor trăsături ale frumuseții ei. Pentru noi, aceste trăsături diverse scot în evidență gloria morală pe care Domnul Hristos o vede în poporul Său.

1. Ochii sunt ferestrele sufletului, expresia caracterului sau si a conditiei sale morale. Compa-ratia cu porumbitele pune in evidenta blandetea sa, puritatea si afectiunea sa plina de devota-ment, dar unita cu modestia, pentru ca ochii sunt in spatele valului.

2. Parul este comparat cu blana neagra si lu-cioasa a caprelor, astfel ca poate oferi privelistea unei mari turme pe pantele Galaadului. Parul este in Scriptura un simbol al supunerii, al separarii de lume si al consacrarii pentru Dumnezeu.

3. Dintii, comparati cu niste oi care ies din apa, arata puritatea; iar gemenii, armonia adunarii. Faptul ca nici una din ele nu este stearpa sugereaza plinatatea; sunt tot atatea calitati pe care Domnul Hristos Se bucura sa le gaseasca la ai Sai.

4. Buzele asemanatoare cu un fir de carmaz arata sanatatea deplina a corpului, asa cum cuvintele sanatoase, pentru care buzele sunt un simbol, arata starea inimii, „caci din prisosul inimii vorbeste gura” (Matei 12.34). „Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1.17), de aceea citim despre El: „harul este turnat pe buzele tale” (Psalmul 45.2). Despre mireasă, împaratul poate să spună: „gura ta este draguță”. Daca dragostea Dom-nului Hristos învăluie inima noastră, lauda pentru El va fi pe buzele noastre si același har care este turnat pe buzele Sale își va găsi expresia pe ale noastre.

5. Obrajii si fruntea sunt în Scriptură expresia modestiei sau a curajului. Profetul spunea despre Israel: „ești împietrit” si „ai o frunte de arama” (Isaia 48.4). Domnul întreabă: „Sunt ei rușinați pentru ca au făcut urâciuni?” Si răspunsul vine în-data: „Ei n-au nici un pic de rușine, n-au cunoscut rușinea” (Ieremia 6.15; 8.12 - J.N.D.). În contrast, mireasa se caracterizează prin modestie. Ea poate să roșească, astfel încât obrazul ei de-vine roșu „ca o jumătate de rodie”, dar sub „mă-hrama ei”. În spatele simbolului exterior al supu-nerii este o modestie adevărată. Nu este o supu-nere exterioară si o răzvrătire interioară. Modes-tia, însoțită de supunere, este o calitate prețioasă in ochii lui Dumnezeu (Romani 12.3; Tit 2.5).

6. Împaratul compară gâtul miresei, împodobit cu pietre prețioase, cu turnul lui David, decorat cu mii de scuturi, care dau mărturie despre victoriile fiului lui Isai. Astfel, Domnul Hristos va fi in curând „proslăvit in sfinții Săi și privit cu uimire de toti cei care vor fi crezut” (2 Tesaloniceni 1.10).

7. Sînii simbolizeaza dragostea. Ilustrarea data de căprioara este folosită în același sens în Proverbe 5.19, pentru a arăta ceea ce este plă-cut. Puii de cerb reprezintă prospetimea dragos-tei. În ochii Domnul Hristos, ai Săi se caracteriza-ză printr-o dragoste fidelă si durabilă.

„Până se racorește ziua si până fug umbrele, voi veni la tine, munte de mir, si la tine, deal de tămâie” (versetul 6).

În așteptarea zilei când bucuria lui va fi în chip de-săvârșit împlinită, mirele se retrage spre muntele de mir și spre dealul de tămâie. Mireasa este încă în pustiu. Cat de binecuvântate ar fi legăturile dragos-tei de-a lungul drumului, ziua fiind încă viitoare.

În timpul calatoriei noastre este noaptea ab-senței Domnului Hristos. El poate vorbi cu noi de-a lungul drumului, poate sa ne facă să simțim prezența Sa într-un fel binecuvântat, dar, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, El S-a dus la muntele de mir și dealul de tămâie „până se racorește ziua și până fug umbrele”.

„Ești frumoasă de tot, iubito, si n-ai nici un cusur” (versetul 7).

În ochii împăratului, mireasa este „frumoasă de tot” si fără pată. Si poporul lui Dumnezeu, în lumina planului Lui, este sfânt si desăvârșit înaintea Lui în dragoste.

„Vino cu mine din Liban, mireaso, vino cu mine din Liban! Privește din vârful muntelui Amana, din vârful muntelui Senir si Hermon, din vizuinile leilor, din munții pardoșilor” (versetul 8)

Daca pentru un timp mireasa este lăsată în pustiu, dacă mirele se duce către muntele de mir, el dorește, în orice caz, sa fie obiectul exclu-siv al dragostei ei. „Vino cu mine”, spune el, „privește din vârful muntelui Amana”. În același fel suntem chemați sa cautăm „lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3.1). Pământul nu poate oferi peisaje mai frumoase decât cele din Liban, de pe Amana, de pe Senir si din Hermon, dar pericolele se ascund în scenele terestre cele mai stră-lucitoare. Leul își are ascunzătoarea si leopardul da târcoale în locurile cele mai încântatoare ale pământului. Câmpia bine udată a Iordanului poate părea la fel de frumoasă ca gradina Dom-nului, dar acolo se gasesc Sodoma si Gomora. Sa fim atenti, sa nu privim înapoi, ca soția lui Lot. Mai curând sa ne întoarcem privirile de la măreția lucrurilor create si sa ni le îndreptam dincolo, astfel încât dragostea noastră sa se lege de lucrurile de sus si nu de cele de pe pământ.

„Mi-ai răpit inima, soro, mireaso, mi-ai răpit inima numai cu o privire, numai cu unul din lănțișoarele de la gâtul tău Ce lipid în dezmierdările tale, soro, mireaso! Dezmierdările tale prețuiesc mai mult decât vinul si mirezmele tale sunt mai plăcute decât toate miroznelor! Miere pi-cură din buzele tale, mireaso, miere si lapte se află sub limba ta si mirosul hainelor tale este ca mirosul Libanului” (versetele 9-11).

Daca mirele dorește inima miresei, este ca să-i poată spune cu toata sinceritatea: „mi-ai răpit inima”. El li repetă aceasta de doua ori. Este un lucru bun ca dragostea noastră apartine fără re-zerve Domnului Hristos, dar nimic nu-i întărește mai mult pe credincios si nu-i umple de bucuria a-dorării ca realizarea bucuriei pe care Domnul Hristos o gasește în rascumpărării Săi. Gândurile noas-tre cu privire la

Domnul Hristos sunt rare si meschi-ne, dar noi putem spune împreuna cu psalmistul: „Doamne, Dumnezeule, multe sunt minunile si pla-nurile Tale pentru mine: nimeni nu se poate asemă-na cu Tine. As vrea sa le vestesc si sa le trâmbitez, dar numărul lor este prea mare ca sa le povestesc" (Psalmul 40.5). Nu este uimitor ca suntem fas-cinati de Domnul Hristos, dar este un mare motiv de uimire ca El poate fi încântat de ai Săi.

Ce putea deci sa vadă Împăratul la mireasă ast-fel încât sa fie umplut de admiratie? Privită cu un ochi omenesc, puțin lucru. O privire a ochilor ei sau un colier pe gâtul ei. Dar acea privire era plină de dragoste si colierul vorbea de podoaba cu care el insusi a îmbrăcat-o. „Noi II iubim pentru ca El ne-a iubit intai" (Ioan 4.19). Privirea din ochii ei este expresia dragostei si colierul de la gat dezvă-luie ca această dragoste este rodul dragostei lui. Mireasa spusese deja despre mire, ca dragostea lui este mai buna decât vinul si ca numele lui este o mireasmă vărsată. Acum mirele folosește ace-eași imagine, dar cu mai multă forță, pentru a exprima desfătarea pe care o găsește în dragos-tea miresei. Pentru Domnul Hristos, dragostea poporului Sau nu se poate compara cu nici una din bucuriile pământului. Simon fariseul a pregătit pentru Domnul un ospăț, poate fastuos. Dar cea care nu a fost invitată, acea păcătoasă al cărei nume nu este menționat, a pregătit pentru Dom-nul un ospăț si mai mare, „caci a iubit mult" (Luca 7.47). Domnul acordă o atenție deosebită inimilor, ele au în ochii Săi un preț mai mare decât lucrările noastre, deși nu este dragoste adevarată fără fapte.

Buzele, limba, veșmintele proclamă, de ase-menea, dragostea miresei. Totul este o încântare pentru împărat. Despre cei răi este scris: „au pe buze o otravă de năpârcă" (Psalmul 140.3), dar, despre mireasa sa, el poate sa spună: „miere si lapte se află sub limba ta". Cuvintele care cad de pe buzele alor Săi sunt plăcute Domnului. Vesmin-tele lor, simbol al dreptății practice a sfinților, au mirosul Libanului, al pădurilor de cedri care exprima desăvârșirea umană.

„Ești o grădină închisă, soro, mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită. Odraslele tale sunt o grădină de rodii, cu cele mai alese roade, mălini negri si nard; nard si șofran, trestie mirositoare si scorțișoară, cu tot felul de tufari de tămâie, smirnă si aloe, cu cele mai alese mirezme. O fântână din gradini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban" (versetele 12-1 5).

Împăratul compară acum mireasa cu o gradina închisă. El da astfel la iveală în ce măsură ea este pusă deoparte pentru desfătarea lui. În mijlocul pustiuului neroditor, el are gradina lui închisă, unde, pentru plăcerea lui, găsește fântâni si roade pla-cute. Inca de la inceput, intentia lui Dumnezeu a fost să aiba o gradina în această lume pentru propria Lui placere. In acest scop, El a sădit o gradina în Eden, aproape de Orient. Acolo se găseau pomi care desfătau ochiul si al căror rod era bun. Un rău uda

această gradina si curgea din ea către lumea înconjurătoare. Dar a pătruns păcatul si gradina distrusă n-a mai produs decât spini si mărăcini.

Dar, în decursul timpului, Domnul a plantat din nou o gradina. El a ales Israelul dintre națiuni si l-a a-semuit cu o „vie pe o câmpie foarte mănoasă" (Isa-ia 5.1). „A împrejmuit-o cu un gard" (Marcu 12,1) pentru a o separa de celelalte națiuni. El „i-a să-pat pământul, l-a curățit de pietre si a sădit în el vitele cele mai alese, ... apoi trăgea nădejde ca are să-i facă struguri buni", roade pentru El. Dar păcatul a distrus încă o data gradina si aceasta n-a produs decât „struguri sălbatici" (Isaia 5.2). Via, abandonată, a devenit un loc pentru spini si mărăcini.

Astăzi Domnul are gradina Sa pe pământ. A-postolul poate sa spună despre Adunare: „Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu" si, în aceasta gradina, unul sadeste si altui uda, dar Dumnezeu face sa creasca (1 Corinteni 3.6-9). Vai, gradina a fost stricata, pentru ca, in timp ce oamenii dormeau, vrajmasul a semanat „neghina între grau" (Ma-tei 13.25). Rezultatul este ca poporul lui Dumnezeu, divizat si dispersat, nu mai ofera ochilor nostri decat slabe urme ale gradinii lui Dumnezeu.

Dar, daca ne intoarcem de la poporul lui Dumnezeu la Cuvantul lui Dumnezeu, gasim in Canta-rea Cantarilor o frumoasa descriere a gradinii, asa cum li place Domnului. Si, in timp ce zabovim in incinta ei, realizam ce putin raspundem dorintei Domnului!

Trebuie sa ne amintim ca aceasta gradina este o gradina inchisa, ceea ce ne vorbeste despre se-parare, despre grijile protectoare si, de asemeni, despre sfintire. Pentru Dumnezeu, aceasta lume nu este decat un loc arid, unde Domnul Isus a murit, dar unde se gasesc inca cei pe care Domnul li numeste „ai Sai". Totodata, auzind dorintele pe care Domnul le exprima in rugaciunea din Ioan 17, intram putin in profunda semnificatie spirituala a acestei gradini. Aceasta gradina inchisa vorbeste de separarea de pustiul înconjurator si Il auzim pe Domnul spunand Tatalui ca ai Sai nu sunt din lu-me, tot asa cum El nu este din lume (Ioan 17.14) Gradina este inchisa cu scopul de a proteja plan-tele gingase si Domnul Se roaga pentru ca popo-rul Sau sa fie pazit de rau (versetul 15). In sfarsit gradina inchisa semnifica un loc pus deoparte pentru bucuria proprietarului ei, si Domnul Is exprima dorinta ca poporul Sau sa fie sfinti (versetul 17). El vrea sa aiba o Adunare in aceas-ta lume, definitiv separata de ea, ocrotita de rau care stapaneste acolo si pusa deoparte pentru ; fi o gradina închisă pentru El.

Dar aceasta gradina inchisa este de asemeni (gradina udata. Israel, in declinul sau, este compa-rat cu „o gradina care n-are apa" (Isaia 1.30). To-tusi, privind la restabilirea lui viitoare, acelasi pro fet poate spune: „vei fi ca o gradina bine udata, c un izvor ale carui ape nu seaca" (Isaia 58.11' Grădina împaratului are izvorul închis si fântân pecetluită. Ea nu depinde de pustiul înconjuratc pentru

aprovizionarea sa, izvorul este în interior grădinii. Și poporul lui Dumnezeu are izvorul său secret la care se adăpa: Duhul Sfânt, „pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede : nu-L cunoaște” (Ioan 14.17). El este, în adevăr izvorul, dar el trebuie să fie închis. Este posibil ca Duhul Sfânt să fie întristat până la punctul de a fi redus la tăcere. Cât de uscate, de sterile, sunt sufletele noastre când Duhul este stins! Noi avem nevoie să păzim cu grijă poarta închisă împotriva pătrunderii firii pământești, pentru ca filistenii să nu astupe încă o dată puțurile, cum au făcut după moartea lui Avraam (Geneza 26.18).

Acest izvor închis este și pecetluit. Apa unui izvor este nesecată; apa unei fântăni țâșnește. Duhul Sfânt este un izvor inepuizabil în noi; și, răs-punzând tuturor nevoilor pe parcursul călătoriei noastre, El este în cel credincios și o fântână „care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4.14). Aici fântâna este rezervată împăratului, este pecetluită. Ca izvor, Duhul Sfânt răspunde nevoilor noastre; ca fântână, El este ocupat în întregime de Domnul Hristos și antrenează cu El și inimile noastre.

Grădina împăratului este roditoare, plantele sale formează un paradis „de rodii, cu cele mai alese roade ... cu tot felul de tufări de tamaie, smirna și aloe, cu cele mai alese mirezme”. Plantele pot fi variate în dimensiune și în frumusețe, în parfum și în fertilitate, dar toate sunt pentru desfratarea împăratului. În grădina Domnului nu sunt doi răscumparați asemanători, dar toți contribuie la plăcerea Lui.

În sfârșit, grădina este un izvor de binecuvântări pentru tinuturile învecinate. Este ca „un izvor de ape vii ce curge din Liban”, un râu de apă vie care curge spre oamenii care pier.

Este bine pentru sufletele noastre să zăbovim un timp în grădina împăratului și să căutăm să aflăm semnificația spirituală a zidurilor care o împrejmuesc, a izvorului care o ădă, a fructelor și a mireasmelor care se răspândesc și a paraurilor care curge către tinuturile aride din împrejur. Avem nevoie de toate aceste învățături, pentru că slujirea noastră este adesea incompletă și săracă. Suntem înclinați să ne dăm multă osteneală într-o parte a grădinii, în detrimentul restului.

De nenumărate ori, în istoria grădinii Domnului, unii s-au agitat atât de mult cu întreținerea îngra-diturilor și a gropilor, încât au neglijat florile și fructele. Asemenea persoane și-au limitat aproape toate eforturile la menținerea separării de lume și la excluderea raului din grădina Domnului. Ele n-au avut decât puțin timp pentru a se îngriji de sufletele lor. A rezultat o grădina ocrotită de influențele exterioare, dar în care sunt puține roade pentru Domnul și puțină binecuvântare pentru lumea înconjurătoare.

Alții au uitat să păzească izvorul închis. Firea pământească a fost lăsată să acționeze liberă în grădina Domnului, astfel ca Duhul Sfânt a fost întristat și împiedicat să lucreze. Atunci grădina a încetat să mai

produca roade pretioase pentru Domnul.

Alții au fost atrași de flori și fructe, încât au neglijat îngrăditurile și gropile. Zidurile de împrejmuire au căzut în ruine și raul a intrat prin sparturi, astfel încât grădina Domnului a fost sufocată de ierburile rele și a devenit sterilă.

În sfârșit, alții au fost așa de absorbiți de raurile care curg spre lume, că au neglijat plan-tele care cresc în interiorul grădinii și grădina a încetat să mai producă roade de maturitate pentru Domnul. Trebuie să ne reamintim că grădina nu ne aparține nouă, ci Domnului. Împăratul spune în cântare: „Grădina mea” (versetul 16). Dacă este închisă, este pentru Domnul. Izvorul trebuie să ude grădina Sa; fructele delicioase sunt pentru satisfacția Sa. Dacă râuri de apă vie curg în afara grădinii, ele vor pregăti o pepinieră de plante pentru grădina și vor da mărturie despre calitățile datatoare de viață ale apelor pe care bunătatea Sa le oferă tuturor. Ținând aceste gânduri, trebuie să veghem, ca să evităm orice neglijență care ar putea să lipsească grădina Domnului de roade.

„Scoală-te, crivatule! Vino, vantule de miazăzi! Suflăți peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea!” (versetul 16).

Împăratul invită crivațul cel rece din nord și vântul arzător de miazăzi să sufle peste grădina lui, pentru ca miremele să se răspândească. Astfel, Domnul cheamă des vânturile potrivnice ale acestei lumi să sufle peste ai Săi, pentru a produce în ei fructele pretioase ale harului Său. Totdeauna, în timpurile celor mai aprinse persecute, plantele grădinii Sale s-au dezvoltat și au prosperat cel mai bine.

Mireasa (versetul 16)

„Sa intre iubitul meu in gradina lui si sa mănânce din roadele ei alese” (versetul 16).

Mireasa, reluând imaginea folosită de împărat, pare să spună: dacă sunt o grădina și dacă împăratul vede în grădina lui un paradis de fructe alese, atunci să vina preaiubitul meu și să mănânce fructele ei alese. În ochii miresei, grădina n-ar fi fost decât un loc lipsit de interes, fără prezența împăratului. Ce-ar fi fost cerul fără prezența Domnului Hristos? Raiul, fără Domnul? Adunarea de pe pământ, dacă n-ar fi fost El în mijloc?

În această grădina închisă, unde ucenicii erau adunați în prima zi a săptămânii, usile fiind închise de frica iudeilor, toată binecuvântarea a decurs din aceea că „a venit Isus, a stat în mijlocul lor” (Ioan 20.19). Unul dintre ucenici „nu era cu ei când a venit Isus”. El trebuia să resimtă o pierdere care, într-un sens, a fost definitivă.

Mirele (capitolul 5.1)

„Eu intru in gradina mea, soro, mireaso, imi culeg smirna cu miresmele mele, imi mananc fagurul de miere cu mierea mea, imi beau vinul cu laptele meu... Mancati, prieteni, beti si imbatati-va de dragoste!” (versetul 1).

Cu câtă bucurie raspunde mirele la invitatia miresei. Domnului Hristos li place sa fie constrans de solicitarile alor Sai. Ucenicii de la Emaus L-au fortat, spunand: „Ramai cu noi”. Cu ce graba raspunde Domnul! „Si a intrat sa ramana cu ei” (Luca 24.29).

Imparatul, intrat in gradina sa, imparte roadele si aterne o masa, pentru ca spune: „Mancati, prieteni, beti si imbatati-va de dragoste!” Noi putem sa pregatim micul nostru ospăț pentru Domnul, ca in casa din Betania; dar ce abundența de bunuri desfasoara El! Daca El a gasit placere in mijlocul alor Sai si prezenta Sa îi umple de bucurie, pentru ca citim: „ucenicii s-au bucurat cand au vazut pe Domnul” (Ioan 20.20), El își gaseste mereu placere sa vina în gradina Sa, departe de pustiul acestei lumi. El ia cina cu noi si noi cu El, „pana ce se racoreste ziua si pana ce fug umbrele”. Atunci, in sfarsit, noi vom fi asezați la ospatul de nunta al Mielului, in gloria cereasca. Si nu vom mai iesi niciodata afara.

Restabilirea dragostei (capitolele 5.2-6.1 2)**Mireasa** (versetul 2)

„Adormisem, dar inima tmi veghea ... Este glasul preaiubitului meu care bate” (versetul 2).

Sărbătoarea de nuntă a luat sfarsit; împăratul s-a dus la muntele de mir si la dealul de tămâie. In timpul noptii absentei sale, dragostea miresei s-a racit. Ea isi caută plăcerea în propria ei casă. Cat de repede trece ea astfel de la ospățul în prezența lui, la somn, în absenta lui! Dragostea ei slăbise deja mai dinainte, dar acum este vorba de un declin mai serios. Ea se odihnea în casa ei; acum ea doarme, dar are un somn agitat. „Adormisem, dar inima imi veghea”, spune ea.

Ca si in cazul miresei, dragostea noastră se poate deseori răci, chiar daca am cunoscut si am gustat comuniunea cu Domnul Hristos. Ucenicii au trecut de la masa din camera de sus la somnul din gradina Ghetsimani. Sentimentele noastre se pot schimba atât de repede.

Dar un asemenea somn nu poate fi decât chi-nuit. Sufletul care a gustat dragostea Domnului Hristos nu gasește odihna daca se abate pentru a-și căuta plăcerea in această lume înșelătoare.

Inainte, ea era prea îndrăgostită de Domnul Hristos pentru a se bucura de lume .., si acum ea este prea indragostita de lume, pentru a se bucura de El. Dimpotrivă, dragostea mirelui este statornică.

Mireasa poate sa doarmă, dar dragostea lui pen-tru ea nu cunoaste odihnă cat timp n-a trezit dragostea ei adormita. Domnul Hristos nu obosește niciodată, El Se poartă cu mireasa Sa cu aceeași prospețime ca atunci când Dumnezeu ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii.

Mirele (versetul 2)

„Deschide-mi, soro, scumpo, porumbito, ne-prihanito! Caci caput imi este plin de roua, carlion-ții imi sunt plini de picurii noptii” (versetul 2).

Mirele bate la ușa ei, caută sa i se deschidă. El se adresează cu tandrețe dragostei ei, ar vrea s-o restabilească pe aceea care s-a îndepărtat. Che-marea lui emotionantă, „deschide-mi”, este expresia doritelor inimii lui care dorește fierbinte s-o umple pe a ei. El li dedica cuvinte de dragoste: „soro, scumpo, porumbito, neprihănit”. Ar fi pu-tut sa spună: împaratul tău, prietenul tău, prea-iubitul tău. Dar dragostea alege alt drum, mai potrivit ca sa găsească calea spre inima ei. El li amintește tot ce este ea în ochii lui. Dragostea foarte slabă a miresei n-a schimbat gândurile marelui cu privire la ea. Apoi, ca un îndemn decisiv, el li vorbește despre suferintele lui pentru ea. Pentru a-i trezi dragostea, el a înfruntat curajul noaptea, frigul, întunericul și roua.

Nu se poate vedea, în toata această scenă mis-tică mijlocul pe care Domnul îl folosește pentru a ne trezi din indiferența noastră și a ne face sa gustăm din nou dragostea Lui? În timpul nopții absenței Sale putem căuta bucurii în această lume. Dar El ne iubește prea mult ca sa ne lase sa rătăcim departe de El. Este un lucru cu adevărat solemn, dacă Domnul trebuie sa ne spuna: „dor-miti acum și odihniți-va” (Matei 26.45). Dacă ne ratacim, El ne urmarește cu harul Sau care reabi-liteaza și bate la usa noastră. Ce trist, ca poate sa vina un moment când usa li este închisă, când starea noastră de caldicel îi constringe sa spuna: „Deschide-Mi”. Aceste cuvinte sunt miscatoare. Dacă ele sunt dovada trista ca dragostea noastră s-a racit și ca inimile noastre sunt goale și nemulumite, ele vorbesc și de dragostea Lui de neclintit și de dorinta Lui de a umple sufletele noastre cu Per-soana Sa binecuvantata. Este ca și cum ar fi spus: „Voi v-ati întors către alte lucruri, n-ati gasit odih-na; sufletele voastre dorm, dar n-au pace, inimile voastre sunt treze, dar sunt nemulumite, acum deschideți-Mi”. Dar Domnul Hristos nu Se impune niciodata unui suflet. El este gata sa intre, dar trebuie ca mireasa sa-i deschida usa. Gemem oare de prea putina noastră dragoste pentru Domnul Hristos? Trebuie sa ne amintim ca El vrea sa ne umple, numai dacă deschidem usa și-L lasam sa intre. Zavorul se gaseste de partea noastră.

Ceea ce poate trezi dragostea noastră atipita este sa realizam ca, în ciuda tuturor ratacirilor noastre, El ne iubeste totdeauna. Suntem miscati sa ascultam vorbindu-se despre suferintele pe care Domnul Hristos

le-a îndurat pentru noi. Inima Sa a fost zdrobită, pentru a o castiga pe a noastră. Dacă ne-am întors către alte lucruri, dacă dragostea noastră s-a răcit, avem nevoie de o nouă viziune a Aceluia care sta la ușa și bate. Sau ascultă-mă glasul Sau care ne roagă: „vreau dragostea ta, deschide-Mi. Eu te iubesc, Eu am suferit pentru tine”.

Mireasa (versetele 3-8)

„Mi-am scos haina, cum să mă îmbrac iarasi? Mi-am spălat picioarele: cum să le murdaresc iarasi?” (versetul 3).

Mireasa nu rămâne insensibilă la acest apel emoționant, dar se arată incapabilă să se lepede de lenevia ei. Ea găsește că este mai ușor să-și dezbrace haina decât să-și îmbrace, că este mai ușor să-și scoată Centura de pe solduri, decât să-și o lege. A răspunde la acest apel înseamnă energie și sacrificiu de sine. Cautarea egoistă a plăcerilor ei a istovit-o pe mireasa. Ea se întreaba de două ori: „cum?” Ea trebuie să înțeleagă că singura nu poate ieși din letargie.

Dacă dragostea noastră pentru Domnul Hristos se răcește și dacă, la fel ca preaiubită, ne ocupăm de propriile noastre interese, putem fi impresionați și puțin tulburati de acest apel miscător și totuși să ne arătăm incapabili de a ne lepăda de apatia noastră spirituală. Dar, dacă nu putem să ne înviorăm sufletul, El poate să o facă. El „îmi înviează sufletul” (Psalmul 23.3).

În scena următoare, vedem cum avea să lucreze dragostea pentru a vindeca renunțarea noastră (Osea 14.4). Este un drum care poate fi dureros pentru carne, dar al cărui sfârșit este binecuvântat.

„Dar iubitul meu a varat mâna pe gaura zăvo-rului și mi-a fost milă de el atunci” (versetul 4).

Mirele a vorbit, acum el întinde mâna către mireasa. Și această chemare tăcută trezește în sfârșit un ecou.

Aceasta a fost și experiența lui Petru cu ocazia caderii sale; chiar în momentul renegării Lui, Domnul, întorcându-Se, l-a privit. Această privire, mai convingătoare decât cuvintele, pare să-i spună: „Tu M-ai renegat, dar Eu te iubesc”. Și această privire, ca și mâna mirelui din Cantarea noastră, a început lucrarea de reabilitare, pentru că Petru „a ieșit afară și a plâns cu amar” (Luca 22.61-62). Când esuam și când Domnul întinde spre noi mâna Sa zdrobită, dovada absolută a dragostei Sale statornice, aceasta ne lasă insensibili?

„M-am sculat să deschid iubitului meu, în timp ce de pe mâinile mele picura smirnă și de pe degetele mele picura cea mai a/easă smirnă pe manerul zăvo-rului. Am deschis iubitului meu; dar iubitului meu plecase, se facuse nevăzut. Înebuneam când îmi vorbea. L-am cautat, dar nu l-am găsit; l-am strigat, dar nu mi-a răspuns” (versetele 5-6).

Aceasta chemare a triumfat asupra letargiei miresei. Ea se ridică pentru a deschide iubitului. Ușa prin care el a vrut să intre păstra parfumul prezenței sale, dar plecase, căutând să trezească prin absența sa dragostea ei. Mijlocul pe care-l folosește se arată eficace. Mireasa este acum pe deplin trezită, m-am sculat, „am deschis iubi-tului meu”, „l-am strigat”, aceasta este vorbirea ei. Fiecare expresie arată renasterea dragostei ei. Pentru moment este în zadar, pentru că el a pie-cat și nu-i răspunde. Mai întâi iubitului a fost el care căuta, dar el nu a primit răspuns. Dragostea lui s-a folosit de un alt mijloc și mireasa devine, la rândul ei, cea care căuta fără să primească răspuns. S-a schimbat deci dragostea mirelui? A abandonat-o el pe mireasa sa? O, nu dragostea, ci modul de a o exprima s-a schimbat. Mireasa tre-buie să învețe că părțasia dragostei se pierde ușor și că nu poate fi regăsită decât traversând experiențe umiltoare. Dragostea a lucrat în ace-lași fel și în privința celor doi ucenici „zăbavnici cu inima”, pe drumul de la Emaus. Ei se depărtau, dar Domnul i-a urmat. Harul Său, care reabilitează, lucrează în așa fel asupra dragostei lor, încât aceste inimi pline de tristețe au devenit înflăcă-rate. După ce le-a trezit dragostea, El „S-a făcut nevăzut dinaintea lor”. El lasă în urma Lui doi oameni, care, în loc să se depărteze, de acum înainte îl caută. „S-au sculat chiar în ceaul acela” și s-au întors la Ierusalim. L-au găsit pe Domnul Isus în mijlocul alor Săi (Luca 24.13-35). Domnul își găsește plăcerea în cei care-L caută și nu vor fi decepționați, chiar dacă ei trebuie să trăiască experiențe dureroase înainte de a fi readuși la bucuria dragostei Lui.

„Pazitorii care dau ocol cetatii m-au intalnit; m-au batut, m-au ranit; mi-au luat mahrama strajerii de pe ziduri” (versetul 7).

Mireasa a pierdut compania mirelui și este astfel expusă tratamentului brutal al garzilor. Rolul garzilor este de a menține ordinea în cetate. A găsi mireasa ratacind noaptea prin cetate fără mirele ei este contrar ordinii și ei o muștra pe drept. Au ranit-o, „dar ranile facute de un prieten dovedesc credinciosia lui” (Pro-verbe 27.6). Pe de altă parte, cei care pazesc zidurile trebuie să apere cetatea de atacurile vrajmasului. Ca să-și îndeplinească datoria lor, ei trebuie să someze fără nici o excepție pe toți cei pe care-i întâlnesc, pentru a-i distinge pe prieteni de vrajmasi. Ei sunt deci fideli slujbei lor, procedând astfel cu mireasa. Ei trebuie să se asigure, scotându-i voalul, că ea este cine afirmă că este.

Dacă ne ratacim, ne expunem la a fi criticați de către cei care veghează asupra sufletelor noastre. Domnul face adesea lucrarea Sa de reabilitare prin intermediul slujitorilor Săi. Pavel nu făcea serviciul unui pazitor când a avut acea controversă cu Barnaba cu privire la Marcu? Nu se comporta el ca și strajerul. de pe ziduri, rezistând în fața lui Petru, demascându-i pre-facătoria și ridicându-i într-un fel voalul? (Galateni 2.11). Dar, oricât de dureroase ar fi aceste experiențe, ele lucrează adevărată reabilitare a unui suflet sincer.

Asprimea garzilor trezeste in cazul miresei en-tuziasmul inimii, pe care ea nu-i poate ascunde fata de altii.

„Va rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, daca gasiti pe iubitul meu, ce-i veti spune?... Ca sunt bolnava de dragoste!” (versetul 8).

Incapabila de a pastra tacerea, mireasa ii roaga fierbinte pe cei care o înconjoara sa spuna iu-bitului ei, in cazul in care il vor gasi, ca este bolnava de dragoste. Ea presupune ca toti stiu despre cine vorbeste. Dar, pentru ei, mirele este un necunoscut.

Fiicele Ierusalimului (versetul 9)

„Ce are iubitul tau mai mult decat altul, o, cea mai frumoasa dintre femei? Ce are iubitul tau mai mult decat altul, de ne rogi asa de fierbinte?” (versetul 9).

Ele nu au cunoscut niciodata intimitatea dragostei mirelui, nu pot sa inteleaga atractia pe care el o exercita. Dar aceasta nu este decat o alta etapa in lucrarea de reabilitare a miresei. Mo-tivele ei trebuie sa fie cercetate. Oare iubitul ei are mai mult pret decat un alt iubit? Aceasta nu este deloc evident in ochii altora. Ea s-a simtit bine fara el la ea acasa si cand el a batut la usa ei, ea n-a facut nici o miscare pentru a-i deschide.

Petru marturisea o dragoste mare pentru Dom-nul, cand spunea: „chiar daca toti ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea" (Marcu 14.29). Dar Petru a manifestat putina dragoste pentru Dom-nul cand a adormit in gradina si n-a aratat deloc dragoste pentru El cand L-a renegat in casa mare-lui preot. Pentru reabilitarea lui, trebuia ca Petru sa fie cercetat prin acea intrebare repetata de trei ori: „Ma iubesti?" (Ioan 21.15-17).

Mireasa, ca raspuns la intrebarea cu care este cercetata, avea sa arate realitatea dragostei ei.

Mireasa (versetele 10-16)

„Iubitul meu este alb si rumen, deosebindu-se din zece mil. Capul lui este o cununa de aur curat, pletele lui, ca niste valuri, sunt negre cum este corbul. Ochii lui sunt ca niste porumbei pe margi-nele izvoarelor, scaldati in lapte si odihnindu-se in fata lui plina. Obrajii lui sunt ca niste straturi de miresme, in care cresc saduri mirositoare; buzele lui sunt ca niste crini, din care curge cea mai alea-sa smirna. Mainile lui sunt niste inele de aur, fere-cate cupietre de hrisolit; trupului este un chip de fildeslustruit, acoperit cupietre desafir; picioare-le lui sunt niste stalpi de marmura alba, asezati pe niste temelii de aur curat. Infatisarea lui este ca Libanul, pare un tanarales ca cedrii. Cerul gurii lui

este numai dulceata si toata fiinta lui este plina de farmec. Asa este iubitui meu, asa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului" (versetele 10-16).

Mireasa dezvaluie altora perfectiunile mirelui si pe masura ce se gandeste la el si la gloriile lui, inima ii clocoteste din nou.

Daca dam marturie despre gloriile si perfectiunile Domnului Hristos, dragostea noastra pentru El nu poate decat sa fie trezita. Aceasta glorioasa descriere nu se poate aplica decat Domnului Hristos. Acestea sunt perfectiunile Lui care ne cople-sesc. Doar El singur este „alb si rumen, deose-bindu-Se din zece mii". Oricare ar fi farmecul pe care l-ar avea altii si oricat de numerosi ar fi, El ii eclipseaza pe toti.

Cununa de aur curat evoca maretia Sa divina. Pletele Lui ca niste valuri si negre denota puterea Lui. Nici par alb, nici batranete nu se vor vedea vreodata in El. „Tu, ai carui ani tin vesnic" (Psal-mul 102.24). Ochii Sai, asernenea celor de porum-bită, vorbesc despre compasiunea Lui; scaldati în lapte - este imaginea puritatii. „Ochii Tai sunt asa de curati, ca nu pot sa vada raul si nu poti sa pri-vesti nelegiuirea!" (Habacuc 1.13). „Odihnindu-se in fata lui plina" - ilustreaza acea privire Tn fata careia „totul este gol si descoperit" (Evrei 4.1 3).

Lumea n-a vazut deloc frumuseti Tn Domnul Hristos si L-a lovit peste obraz. Iuda pare sa fie atras de Domnul Hristos, dar nu era decat pentru a-L vin-de cu un sarut. Credinciosul este uimit de blandetea Aceluia care Si-a dat obrazii celor care-l smulgeau barba (Isaia 50.6), obrazii semanand cu acele straturi de flori parfumate care starnesc admiratia.

Buzele Lui sunt comparate cu crini din care curge o smirna aleasa. Crinii sugereaza puritatea, iar smirna aleasa, harul. Isaia a trebuit sa marturi-seasca ca era un om cu buze necurate, dar cele ale Domnului Hristos erau curate „si nu se gasise nici un viclesug in gura Lui" (Isaia 53.9). Harul este turnat pe buzele Tale" (Psalmul 45.2). Cu-vinte de har ieseau mereu din gura Sa, asemenea unei smirne curate (Luca 4.22). Prestiinta suferintelor Sale si a mortii Sale permitea ca aceste cuvinte sa fie pronuntate.

Mainile Lui sunt comparate cu inele de aur fere-cate cu pietre de hrisolit. Inelul este simbolul autoritatii (Geneza 41.42; Estera 3.10) si dovada legamantului (Luca 1 5.22). Omul si-a manifestat ura lui fata de Domnul Hristos, rastignind pe cruce mainile Lui care n-au facut decat bine. Dar credinciosul isi gaseste bucuria in a recunoaste ca toata puterea este in mainile Sale si ca acestea sunt miscate de dragoste.

Trupul Lui este comparat cu fildesul lustruit, a-coperit cu safire. Este, fara indoiala, o aluzie la

pro-funda si tandra Sa compasiune (Ieremia 31.20). Albeata si luciul fildesului pot fi expresia perfectiunii Domnului Hristos, Cel fara cusur si fara pata; safirele sunt expresia valorii Sale inestimabile. Apostolul Petru da marturie in epistolele sale asupra acestor doua calitati ale Domnului Hristos. Petru vorbeste despre El ca „Mielul fara cusur si fara prihana” si in alta parte, scrie: „este pentru voi, care ati crezut... piatra ... din capul unghiului” (1 Petru 1.19; 2.7).

Picioarele Sale, ca niste coloane de marmura, se odihnesc pe temelii de aur curat, ceea ce ne vorbeste de acea constanta si de acea fermitate in urmarirea tinte, care L-au caracterizat intot-deauna pe Domnul Isus Hristos. Temelia de aur curat sugereaza pentru toate aceste lucruri temeiul dreptatii divine!

Infatisarea Sa este comparata cu Libanul, care evoca perfectiunea si demnitatea Domnului Hristos.

Cerul gurii Sale este plin de dulceata; aceasta expresie scoate *m* evidenta toata dulceata cuvintelor Domnului Hristos. „Toata fiinta Lui este plina de farmec”. Domnul Hristos este desavarsit, plin de farmec; credinciosul se poate odihni in El cu o deplina multumire.

In statuia din visul lui Nebucadnetar (Daniel 2), capul era de aur curat, dar picioarele erau parte de fier si parte de lut. Aici capul mirelui este asemanat cu aurul foarte fin si picioarele lui, asemenea unor coloane de marmura, sunt asezate pe temelii de aur curat. Preaiubitul nu are nici un cusur.

Mireasa, terminand descrierea, poate concluda: „asa este iubitui meu asa este scumpul meu”. Si fiecare rascumparat poate spune ca ea. Toti pot sa se uneasca si sa cante:

Isus, Fiu Preaiubit al Tatalui,
Care Te-ai coborat la noi,
La toti copiii luminii.
Ce mare si placut este Numele Tau sfant!
Cu tine, Isuse, nimeni nu este de asemanat,
Pentru ca doar Tu esti adevarul.
Totul, in Persoana Ta adorabila,
Este dragoste, frumusete, maretie.

Fiicele Ierusalimului (capitolul 6.1)

„Unde s-a dus iubitui tau, cea mai frumoasa dintre femei? Incotro a apucat iubitui tau, ca sa-l cautam si noi impreuna cu tine?” (versetul 1).

Descrierea abia facuta de mireasa a nascut o noua intrebare in mintea fiicelor Ierusalimului si raspunsul

ei avea sa arate trezirea dragostei ei. Daca dragostea noastra pentru Domnul Hristos s-a racit, aceste doua intrebari, „Cine este El?” si „Unde este El?”, vor fi potrivite sa reincalzeasca inimile noastre caldute si indifferente.

Mireasa (versetele 2-3)

„Iubitul meu s-a coborat la gradina iui, la stra-tul de miresme, ca sa-si pasca turma in gradini si sa culeaga crini. Eu sunt a iubitului meu si iubitul meu este al meu; el isi paste turma intre crini” (versetele 2-3).

Mireasa s-a odihnit cu bucurie in desavarsirile mirelui. Ocupandu-se in felul acesta de el, i-a fost stimulata atat de bine inteligenta, incat ea poate sa spuna indata unde se gaseste iubitul. L-a cautat in cetate, dar el nu se gasea acolo. Ea spune: „iubitul meu s-a coborat la gradina Lui”, un loc inmiresmat, unde el se poate hrani si unde poate culege crini.

Nimeni din aceasta lume nu poate aduce ceva dupa inima Domnului Hristos, daca nu este dintre „ai Sai” (Ioan 13.1). In ei este toata placerea Lui, doar acolo gaseste El un strat de miresme. Gra-dina Domnului este compusa din toti preaiubitii Sai si un suflet Tntr-o stare buna stie perfect ca acolo poate fi El gasit, in mijlocul alor Sai. Cand cei doi ucenici de la Emaus au fost reabilitati, ei s-au sculat chiar in ceasul acela si s-au intors la Ieru-salim, unde „Insusi Isus a stat in mijlocul lor” (Luca 24.36).

Mirele (versetele 4-9)

„Frumoasa esti, iubito, ca Tirta, placuta ca le-rusalimul, dar cumplita ca niste ostisub steagurile lor” (versetul 4).

Mireasa se gaseste, Tn sfarsit, in prezenta mire-lui. Ea aude vocea lui, primele lui cuvinte o surprind: „frumoasa esti, iubito”.

Ce poate fi mai emotionant pentru un credin-cios care s-a ratacit si s-a racit, decat sa fie atras din nou in prezenta Domnului si acolo sa realizeze ca, in ciuda tuturor ratacirilor lui, poate sa spuna mereu: „Eu sunt a iubitului meu si iubitul meu este al meu”? Auzim aceste cuvinte de har: „frumoasa esti, iubito”. Chiar in momentul cand inima noastra isi reproseaza sa se fi departat de un asemenea Mantuitor, chiar in momentul cand avem constiinta de a fi nevrednici de un aseme-nea interes si de a fi meritat un repros, El ne intampina cu un cuvânt care ne arata pretul pe care-l avem in ochii Lui.

In ziua invierii Domnului, pe cand ai Sai erau adunati, „a venit Isus, a stat in mijlocul lor” (Ioan 20.19). Cativa dintre ei au dormit la ceasul luptei Sale din Ghetsimani. Toti L-au parasit in prezenta

vrajmasilor Sai si au fugit la ceasul incercarii decisive. Ce reprosuri avea El sa le faca in acea zi de biruinta? Nici unul! Primele Lui cuvinte sunt: „Pace voua” (Ioan 20.19).

Aici mirele continua sa exprime toata atractia pe care o gaseste in aceea care L-a costat atat de scump. Cele mai frumoase orase de pe pamant si cele mai frumoase spectacole din lume folosesc la a ilustra frumusetea miresei.

„Intoarce-ti ochii de la mine, caci ma tulbura. Perii tai sunt ca o turma de capre, care poposesc pe coama Galaadului. Dintii tai sunt ca o turma de oi, care ies din scaldatoare, toate cu gemeni si nici una nu este stearpa. Obrazul tau este ca ojuma-tate de rodie sub mahrama ta...” (versetele 5-7).

Gandurile mirelui despre mireasa nu s-au schimbat, in ciuda ratacirilor ei. El foloseste aceleasi i-magini ca intr-o strofa precedentă (capitolul 4.1-3), pentru a descrie perfectiunile ei. Ea este astfel asigurata ca in inima lui nu s-a schimbat nimic.

„Am saizeci de imparatese, optzeci de tiitoare si fete fara numar; dar numai una singura este porumbita mea, neprihanita mea; ea este singura la mama-sa, cea mai aleasa a celei ce a nascut-o. Fetele o vad si o numesc fericita; imparatesele si tiitoarele de asemenea o lauda” (versetele 8-9).

Mirele nu mai vorbeste miresei, ci vorbeste despre ea. Lui nu-i este suficient sa-si linisteasca iubita; o justifica Tnaintea celorlalti. Trebuie ca întreaga lume sa stie ca el a iubit-o, ca ea ocupa un loc suveran in dragostea lui. Nimeni nu se poate compara cu ea. Descoperind altora tot ceea ce este ea pentru inima lui, el li asigura lauda universale. Aceasta va fi in viitor partea Israelului restabilit in mijlocul natiunilor.

In curand, Adunarea isi va fi sfarsit calatoria. Atunci se va implini promisiunea atat de misca-toare a Domnului: „iata, li voi face sa vina (vraj-masii), sa se inchine la picioarele tale si sa stie ca te-am iubit” (Apocalipsa 3.9).

Aceasta este maniera de a lucra a Domnului si fata de un suflet reabilitat. Petru, dupa caderea sa, regaseste, intr-o intalnire intima, comuniunea cu Domnul; dar el este totodata recunoscut si onorat in mod public ca slujitor al Sau.

Fiicele Ierusalimului (versetul 10)

„Cine este aceea care se ivate ca zorile, fru-moasa ca luna, curata ca soarele, dar cumplita ca niste ostisub steagurile lor?” (versetul 10).

Despre preaiubita, mirele spusese ca fetele o vor numi fericita si ca imparatesele o vor lauda; si iata ca ele se unesc pentru a sarbatori gloriile ei. Mirele se folosise de cele mai frumoase orase de pe

pământ pentru a scoate în evidență frumusețea ei. Fiicele Ierusalimului o compară acum cu stelele cele mai renumite. Nu mai este nici urma de lip-sură, zilele îndepărtării au trecut. Mireasa pare proaspătă ca zorile, proaspătă ca luna, curată ca soarele.

Mirele (versetele 11-12)

„M-am coborât în grădina cu nuci, să văd verdețea din vale, să văd dacă a înmugurit via sădăcă au înflorit rodiile” (versetul 11).

Strofa se încheie cu interesul pe care-l are mirele față de rodul muncii sufletului său.

Preaiubitul nostru S-a coborât în valea morții pentru a-Și câștiga Mireasa. Ca și mireasa din Cântare, noi am cunoscut în timpul călătoriei noastre valea smereniei, dar la sfârșit, Domnul Hristos va culege roadele acestei văi. El Își va lua locul în grădina Sa, în mijlocul alor Sai, și acolo va găsi un rod dulce pentru cerul gurii Sale. El a venit să caute rod în mijlocul poporului Său pământesc și n-a găsit. Când va veni în ziua gloriei Sale, va găsi El rod? Va înmuguri via, vor înflori rodiile? Răspunsul vine imediat.

„Dar, fară să bag de seamă, dorința mea m-a dus la carele poporului unui om ales” (versetul 12).

Poporul Său li oferă de bunăvoie îndată locul glorios care aparține Trăingătorului. Ei Îl așază pe care; ei spun împrumutând limbajul Psalmilor: „fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apara adevărul, blândetea, neprihănirea, și dreptatea ta să strălucească prin isprăvi minunate!” (Psalmul 45.4).

A fost un timp când mireasa nu l-a primit pe mire, dar acum el este primit cu strigate de laudă. Fără îndoială că El poate face ca poporul Său să fie laudat de lumea întreagă, dar El este mvingătorul. Israelul restabilit va spune: „El a făcut aceste lucruri” (Psalmul 22.31 - J.N.D.).

Biserica glorificată va arunca cununile ei înaintea Lui, spunând: „Doamne, vrednic esti Tu să iei cartea și să-ți rupi pecetile: căci ai fost înjunghiat” (Apocalipsa 5.9). În vremuri diferite, prin mijloace variate, Domnul va fi transportat pe care, de bunăvoie, de către poporul Său.

Marturia și comuniunea dragostei (capitolele 6.13-8.4)

Strofa precedents se încheie cu o scenă de comuniune fericită de care se bucură mireasa împreună cu mirele ei, în grădina cu nuci. Aici avem alte două scene. În prima, mireasa este prezentată fiicelor Ierusalimului, îmbrăcată de împărat cu măreție (capitolele 6.13 - 7.5). În a doua, mirele și mireasa se ocupă doar unul de altul (capitolele 7.6 - 8.4). Reabilitată, mireasa devine o marturie vie a dragostei

mirelui. Mani-festarea frumusetilor morale ale Domnului Hristos la un credincios da marturie si despre roadele restabilirii lui. Aceasta stare fericita nu poate fi mentinuta decat printr-o umblare in comuniune cu El. Oamenii pot sa discearna, dupa purtarea ucenicilor, daca au fost cu Domnul Isus (Fapte4.13).

Fiicele Ierusalimului (versetul 13)

„Intoarce-te, Tntoarce-te, Sulamita! intoarce-te, intoarce-te, ca sa te privim” (versetul 13).

Scena incepe cu fiicele Ierusalimului. Ele au auzit deja din gura miresei frumoasa descriere a mirelui, aceasta trezind dragostea lor pentru el; dar, aparent, ea le-a parasit pentru a-l intalni pe preaiubitul ei in gradina de miresme. Acum, ele o roaga sa revina, poate cu dorinta secreta de a afla mai mult despre mire. Cine ar putea vorbi despre aceasta mai bine decat mireasa? Pentru prima data, ele o numesc Sulamita, probabil forma fe-minina de la Solomon, recunoscand astfel relatia ei intima cu mirele.

Mireasa (versetul 13)

„Ce aveti voi sa va uitati la Sulamita?” (versetul 13).

Ca raspuns la chemarea lor, mireasa isi exprima mirarea ca ele doresc s-o priveasca.

Fiicele Ierusalimului (versetul 13)

„Ca la niste fete care joaca în cor?” (versetul 13).

S-ar putea traduce ca jocul din Mahanaim, aluzie posibila la ziua cand Iacob a parasit Mesopotamia pentru a merge in tara promisa, impreuna cu sotile lui, cu copiii lui, cu robii lui si cu toate bunurile lui. In drum „l-au intalnit ingerii lui Dumnezeu. Cand i-a vazut, Iacob a zis: „Aceasta este tabara lui Dum-nezeu!” De aceea a pus locului acela numele Mahanaim” (Geneza 32.1-2). Aceasta inseamna doua armate sau doua tabere. Ostirea cerului si cea a pamantului s-au intalnit acolo.

Asa cum a spus altcineva, jocul vorbeste de-spre bucurie si biruinta (vezi Exod 1 5.20; 1 Sa-muel 18.6) si aceste doua armate ne reamintesc poate si de cele doua imparatii ale lui Israel, atat de mult timp divizate, dar pe care le vedem aici reunite din nou intr-o bucurie comuna in Domnul, sarbatorind biruinta deplina pe care El a castigat-o asupra intregii puteri a vrajmasului.

Sa nu uitam ca lumea priveste cu atentie um-blarea noastra. Ne vede ea umblând in unitate si cu bucurie inaintea Domnului, ca roada a pacii? Este un lucru bun daca altii pot recunoaste ca noi am fost cu Domnul Isus si pot sa vada con-secintele.

Indeplinind dorinta lor, mireasa se prezinta inaintea lor in toata frumusetea ei si fiicele Ierusalimului

descriu cu mare bucurie frumusețea ei.

„Ce frumoase îți sunt picioarele în încălțăminte, ta, fata de domn! Marginile rotunde ale coapsei tale sunt ca niște lantisoare de pus la gat, lucrate de manile unui mester iscusit. Pantecele ta este un pahar rotund, de unde nu lipsește vinul mirositor; trupul tau este un snop de grau, incins cu crini. Amandoi sanii tai sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei caprioare. Gatul tau este ca un turn de fildeș; ochii tai sunt ca iazurile Hesbonului, de lângă poarta Bat-Rabim; nasul tau este ca turnul Libanului, care privește spre Damasc. Capul tau este cum e Carmelul și parul tau este ca purpura împaratească: până și un împărat ar fi înălțat de plețele tale! ...” (capitolul 7.1-5).

Mireasa, prin cuvintele ei, a dat deja o strălucită mărturie împăratului. Acum ea însăși constituie o strălucită mărturie cu care a îmbrăcat-o împăratul. Este mai degrabă mărturia vieții decât cea a buzelor, mai curând a umblării, decât a cuvintelor. Ea a fost cu preaiubitul în grădina cu mirese, ea pleacă din prezența lui, purtând frumusețea lui. Ea este numită printesa, poarta pe-cetea unei poziții împărătești. Harul și măreția imperială caracterizează umblarea ei. Altădată și fata lui Moise strălucea de gloria Aceluia în prezența căruia s-a aflat. În ziua aceea, tot Israelul a putut să vadă efectele relațiilor unui om cu cerul.

Mai târziu, Elisei l-a văzut pe Ilie răpit la cer și, la întoarcerea sa la Ierihon, fiii profetilor au recunoscut îndată că duhul lui Ilie se odihnea peste Elisei (2 Împărați 2.1-5). Ei nu asistasera la rapire, dar distingeau efectele ei asupra lui Elisei. Ei vedeau într-un om de pe pământ duhul unui om care fusese înălțat la cer.

Si, mai târziu, Ștefan va arăta că binecuvântare posedă un om care, fiind pe pământ, este în contact cu Omul care este în cer. „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7.55). Oamenii au văzut efectele acestei glorioase viziuni asupra lui Ștefan, un om capabil să se roage pentru ucigașii săi, reflectând pe pământ harul Aceluia care fusese înălțat la cer. Dorim să ne asemănăm cu acești oameni care, pe pământ fiind, erau în legătură cu cerul? Noi ne urmăm drumul aici, pe pământ; poate lumea să vadă fetele noastre, ca cea a lui Moise, strălucind de bucuria prezenței Domnului? Se poate distinge în noi Duhul Domnului Hristos, așa cum Elisei era plin de duhul lui Hie? Avem acea asemănare morală cu Omul ceresc, care îl caracterizează pe Ștefan? Viața, purtarea noastră, trebuie să dezvăluie originea noastră divină, să arate că suntem o preotie împaratească, un popor ales, ca să reflecte desăvârșirile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată!

Vai, ce puțin știm să zăbovim un moment în grădina Domnului, pentru a ne bucura de comuniunea Sa! Apoi

iesim din acest loc sfintit pentru a purta în fața altora parfumul harurilor Lui și trasaturile cerești. Adesea este usurată în purtarea noastră, duritate în cuvintele noastre, bruschete în conduita noastră față de alții. Iată ce tradează cât de puțin am fost cu Domnul Isus. Prea adesea, purtarea noastră este dirijată mai curând de spiritul acestei lumi, decât de înțelepciunea și sfîntenia cerului.

Cu Sulamita era altfel. Ea fusese în prezența împăratului, pareă umplută de bucuria pe care i-a pricinuit-o această întâlnire. Ea a fost în mainile unui lucrător abil, ea poartă podoabele cu care el a împodobit-o (Ezechiel 16.11). Frumusețea împăratului este podoaba ei.

Fiicele Ierusalimului descriu mireasa folosind un limbaj asemănător cu al mirelui. Dar el, privind-o de sus, începe să vorbească despre ochii ei, în timp ce ele, privind-o dinspre pământ, vorbesc mai întâi despre picioarele ei și încheie descrierea cu parul capului ei.

Prin natura lui, în om nu este nimic sanatos; din talpi până-n creștet, totul este rani, vânătăi și carne vie (Isaia 1.6). Dar, considerați după originea noastră spirituală și cerească, ca față de domn, noi suntem „plăcuți în Preaiubitul” (Efeseni 1.6-J.N.D.).

Mirele (versetele 6-9)

„Ce frumoasă și ce plăcută est”, tu, iubito, în mijlocul desfătărilor! Statura ta este ca finicul și sanii tăi ca niște struguri. Imi zic: Ma voi sui în finic și-i voi apuca crădăle! Atunci sanii tăi vor fi ca strugurii din vie, mirosul suflării tale ca al merelor. Sigura ta toarna un vin ales” (versetele 6-9).

Fiicele Ierusalimului pot contempla mireasa ca pe un obiect demn de admirat. Împăratul nu numai că o admira, dar mireasa este a lui. Tinerele fete, văzând-o, exclamă: „ce frumoase sunt picioarele tale”. Împăratul spune: „ce frumoasă și ce plăcută ești tu, iubito, în mijlocul desfătărilor!” Imaginile folosite exprimă două gânduri diferite. Privind-o în toată frumusețea ei, el o compară cu un palmier în același timp gracios și maiestuos. Când el se gândește la ea ca la un obiect al desfătărilor, o asemuiește cu un ciorchine de strugure. Alții nu fac decât să privească și să admire această frumusețe. Dar ea aparține numai împăratului. El găsește la mireasa lui dragoste comparabilă cu strugurii din vie, haruri care amin-tesc de mirosul suav al merelor, bucurii care evocă vinul bun.

La fel va fi în viitor cu mireasa pământească. Despre Israelul restabilit, Dumnezeu va putea spune: „Va voi face o pricină de slava și de lauda între toate popoarele pământului”. Dar, despre Domnul Insuși, este scris: „Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de bucurie pentru tine” (Tefania 3.17, 20). Lumea va fi plină de admirație, dar El Își va găsi desfătarea în mireasa Sa pământească.

Mireasa Sa cereasca va fi de asemenea infa-tisata in glorie in fata universului uimit, dar Domnul Hristos va vedea in ea rodul muncii sufle-tului Sau si va fi multumit.

Multi oameni pot vedea si admira efetele exterioare ale restabilirii unui suflet; dar numai Domnul Isi gaseste bucuria in acest suflet. Cand David isi marturiseaza pacatul, cerea: „Da-mi iarasi bucuria mantuirii Tale", si adauga: „atunci voi invata caile Tale pe cei care le calca". Dar la sfarsitul aceluiasi psalm, spune: „atunci vei primi jertfe neprihanite, arderi-de-tot si jertfe intregi" (Psalmul 51.12,13,19). El devine o binecuvantare pentru altii, dar, inainte de toate, o desfatara pentru Domnul.

Mireasa (capitolul 7.4-8.4)

„Care curge lin, ca raspuns la dezmiardarile mele, si aluneca pe buzele noastre cand adormim! Eu sunt a iubitului meu si el doreste de mine" (versetele 9-10).

Mireasa nu poate sa taca atunci cand il aude pe mire exprimand desfatara pe care le gaseste in ea. Mirele compara bucuria pe care a gasit-o in ea cu vinul bun. Ea adauga degraba: „care curge lin". In trecut, dragostea ei s-a racit, dar acum, reabilitata, este in întregime a iubitului ei. Alta-data, ea adormise pe pat; biruita de lenevie, s-a aratat incapabila sa raspunda la glasul iubitului ei; dar toata frumusetea cu care dragostea lui a imbracat-o a trezit dragostea ei. Vinul bun a facut-o pe mireasa nu de mult adormita sa vor-beasca. Cuvintele pe care le pronunta acum sunt expresia celei mai inalte experiente a sufletului ei. Trecand prin toate ratacirile si caderile, inima sa, intarita prin har, s-a exprimat cu o ravna crescanda. Cand pentru prima data dorintele ei cu privire la iubitul sau s-au trezit, setea sufle-tului ei era sa aiba obiectul dragostei sale. Multumita, ea exclama: „Preaiubitul meu este al meu si eu sunt a lui" (capitolul 2.16). Dar, cu cat a facut mai multe progrese in cunoasterea gandurilor lui, cu atat a devenit mai constienta ca este obiectul interesului lui. Acest gand li umple inima si o face sa spuna: „Eu sunt a iubitului meu si iubitul meu este al meu" (capitolul 6.3). Si cand, in sfarsit, dragostea ei a fost trezita, ea descopera ca dragostea lui a fost neschimbata. In locul reprosurilor, ea il aude exprimand doar placerea pe care o gaseste in ea. Realizeaza pe deplin ca apartine mirelui, fiind obiectul intregii lui afectiuni. Plina de incantare, ea exclama: „Eu sunt a iubitului meu si el doreste de mine".

„Vino, iubito, haideam sa iesim pe camp, sa ramanem noaptea in sate! Dis-de-dimineata ne vom duce la vii, sa vedem daca a înmugurit via, daca s-a deschis floarea si daca au înflorit rodiile. Acolo iti voi da dragostea mea. Mandra-gorele isi raspandesc mirosul si deasupra usii avem tot felul de made bune, noi si vechi, pe care, pentru tine, iubito, le-am pastrat" (versetele 11-13).

Toate caile imparatului cu privire la mireasa sa au ca rezultat sa o determine sa impartaseasca

gandurile, dorintele si afectiunile sale. El li spu-sese de mai multe ori: Vino! Ea se aratase inceata in a raspunde, dar acum își insuseste cuvintele lui si spune: „Vino, iubitul”. Ea doreste sa se bucure de compania lui, pentru a gusta comuniunea dragostei. Ea declara: „sa iesim”, „sa ramanem”, „ne vom duce”, „sa ve-dem”. Ea n-ar fi vrut sa mai fie vreodata separata de el. Oriunde merg, oriunde raman, orice fac, orice privesc, trebuie sa fie impreuna. Ea adauga: „îți voi da dragostea mea”. In trecut, dragostea ei se pierdea cu alte lucruri, dar acum este numai pentru el.

Apostolul Pavel putea sa spuna: „Si viata pe care o traiesc acum in trup, o traiesc in credinta in Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit si S-a dat pe Sine Insi pentru mine” (Galateni 2.20).

„O! de ai fi fratele meu, care a supt la sanii mamei mele! Cand te-as intalni pe ulita, te-as saruta si nimeni nu m-ar tine de rau. Te-as lua si te-as duce la casa mamei mele; ea m-ar invat a sa-ti dau sa bei vin mirositor, must din rodiile mele. Mana lui cea stanga sa fie sub capul meu si dreapta lui sa ma îmbratiseze” (capitolul 8.1-3).

Miresei nu-i este suficient sa-si exprime dragostea pentru imparat in intimitate. Ea doreste ca toti sa o cunoasca. O! De-ai fi ca un frate pentru mine, spune ea, sa-mi pot manifesta dragostea Tnaintea tuturor, fara necuviinta.

Exprimarea dragostei noastre pentru Domnul Hristos într-o lume care L-a respins, nu poate decat sa ne atraga ura lumii; dar va veni momen-tul cand vom putea sa dam marturie publica de-spre dragostea noastra pentru El, fara sa fim dis-pretuiti.

„Va rog fierbinte, ficele Ierusalimului, nu starniti, nu treziți dragostea, pana nu vine ea” (versetul 4).

Strofa se termina cu o rugaminte catre ficele Ierusalimului ca ele sa nu tulbure comuniunea fericita a dragostei.

Triumful dragostei (capitolul 8.5-14)

Ficele Ierusalimului

„Cine este aceea care se suie din pustie, rezemata de iubitul ei?” (versetul 5).

Mireasa dorea sa-si exprime deschis dragostea. In aceasta ultima strofa, speranta ei este împli-nita. Ea este vazuta suindu-se din pustiu, rezema-ta de iubitul ei, si ficele Ierusalimului se întreaba: „Cine este aceasta?” Mireasa l-a cautat si l-a gasit pe mire. Ea a cunoscut impreuna cu el o placuta, dar secreta comuniune. Acum, în sfarsit, ea este prezentata inaintea lumii, În compania lui, rezemata de el.

Ratacirile din pustiu au luat sfarsit, Tnaintea ei straluceste gloria. Asa va fi cu Is-raelii, mireasa pamanteasca. Domnul o va atrage si o va conduce in pustiu. Acolo fi va vorbi inimii si, cand ea va fi restabilita, El va spune: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna" (Osea 2.19).

Cand calatoria Bisericii in pustiu va lua sfarsit si cand nunta Mielului va fi venit, ea va fi aratata impreuna cu Domnul Hristos in glorie, ca o mireasa împodobita pentru mirele ei.

Domnul lucreaza in acelasi fel cu credinciosii. Noi pribegim si cadem, dar harul ne ridica si ne reasaza in Domnul Hristos, asa cum mireasa este vazuta aici rezemandu-se de iubitului ei. Noi avem caderi, ca Petru, pentru ca ne bizuim pe dragos-tea noastra pentru Domnul Hristos; dar, m harul Sau Tndurator, El ne ridica si ne determina sa ne bizuim pe marea Lui dragoste pentru noi.

Ce fericita experienta pentru Ioan, despre care este scris: „unul din ucenici, acela pe care-l iubea Isus, statea la masa culcat pe sanul lui Isus" (Ioan 1 3.23). Cu cata mcetineala tnvatam lectia dependentei! Sa recunoastem nimicnicia noastra si plenitudinea Lui, slabiciunea noastra si puterea Lui si sa ne gasim astfel toate resursele in El - este un lucru greu, din pricina mandriei noastre. Nu este usor sa inveti ca, pacatos fiind, nu putem aduce nimic Domnului Hristos; si credinciosi fiind, trebuie sa primim totul de la El. Acestea sunt cuvintele Sale: „despartiti de Mine nu puteti face nimic" (Ioan 15.5). A se rezema este expresia slabiciunii care se ataseaza de forta. A te apleca pe pieptul Domnului Isus în-seamna a te sprijini pe dragostea Aceluia in care locuieste trupeste toata plinatatea Dumnezeirii.

Mirele (versetul 5)

„Te-am trezit sub mar; acolo te-a nascut mama ta, acolo te-a nascut si te-a facut ea" (versetul 5).

Mireasa a fost adusa in fericita dependentă de dragostea mirelui. Lui li place sa-i aminteasca ca toate binecuvantarile ei, de cand a fost nascuta in slabiciune, le datoreaza preaiubitului.

Sa nu uitam niciodata ca suntem datori harului pentru tot ce suntem si pentru tot ce avem. Ca este vorba de un credincios cazut care regaseste comu-niunea si o lucrare publica, de Israelul cazut si restabilit într-o glorie pamanteasca; sau de Biserica rui-nata si dispersata, prezentata in perfectiunea gloriei ceresti, toti datoreaza pozitia lor harului suveran al Domnului, care ne-a trezit, ne-a facut sa iesim din decaderea noastra si ne-a asociat Lui insusi.

Mireasa (versetele 6-8)

„Pune-ma ca o pecetepe inima ta, ca o pecete pe bratul tau " (versetul 6).

Rezemata de preaiubitul sau, realizand ca isi datoreaza existenta harului lui si ca niciodata nu se va

putea crede în dragostea ei pentru el, ea exclamă: „pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe bratul tau”. Numele copiilor lui Israel erau gravate concis, ca o pecete pe umerii și pieptul marelui preot, imagine a Domnului Hristos (Exod 28). Astfel, ei erau mereu aduși înaintea lui Dumnezeu. Și preaiubita dorește aici să ocupe acest loc. Într-adevăr, El are un loc în inima ei, dar siguranța miresei este ca ea să ocupe un loc în inima Lui.

Este locul pe care Domnul Hristos i l-a dat, deși sufletele recent convertite pot să nu fie deplin conștiente de aceasta. Un suflet reabilitat poate spune: sunt în siguranță. Numele meu este pe inima Domnului Hristos, am un loc în dragostea Lui, numele meu este gravat pe bratul Sau, am protecția și sprijinul bratului Sau puternic. Noi putem avea încredere în bratul Sau, chiar dacă nu putem avea deloc încredere în ale noastre. Nu vom epuiza niciodată dragostea inimii Lui și puterea bratului Sau este nelimitată.

„Caci dragostea este tare ca moartea și gelo-zia este neînduplecată ca locuința mortilor” (versetul 6).

Siguranța miresei se întemeiază pe dragostea mirelui, așa cum dragostea Domnului Hristos este baza siguranței noastre. Este o dragoste încercată, tare ca moartea. Moartea ține omul în strânsoarea ei puternică și orice forță umană nu este decât o jucărie pentru ea! De la cadere, între om și moarte a avut loc o luptă inversunată, dar moartea a învins totdeauna, până ce, în sfârșit, dragostea, dragostea divină, a coborât în această vale sumbră și a intrat în conflict cu moartea. La cruce, dragostea s-a luptat cu moartea și a învins! Moartea n-a putut să învingă dragostea Domnului Hristos. Se poate spune că moartea l-a luat viața, dar n-a putut să-l ia dragostea. Dragostea a triumfat, pentru că El Și-a dat viața, ca să aducă biruința asupra morții. Într-un fel, moartea s-a rănit de moarte când L-a făcut să moară.

Gelozia este neînduplecată, ca locuința mortilor. Locuința mortilor este necrutătoare. Ea înghite pe tânăr, pe ființa cea mai bogată, cea mai amabilă sau cea mai inteligentă. Gelozia este fără milă împotriva a tot ce s-ar interpune între mire și mireasă.

Domnul trebuie să treacă înaintea oricui: „Cine iubeste pe tata, ori pe mama, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10.37). Dragostea sa este atât de mare, încât nu poate suporta ca dragostea Miresei Lui să se racească și ea să se departeze de El. „Eu mustru și pedep-sesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de răvnă, dar, și pocăiește-te” (Apocalipsa 3.19). Este îndemnul tandru pe care El ni-l adresează în timp ce ne disciplinează în folosul nostru, pentru că să respingem orice nu-i face plăcere. El S-a dat pe Sine Însuși pentru a ne castiga. El este îndreptățit să ne ceară să-l aparținem fără rezerve.

Apostolul purta caracterul Domnului Hristos și le scria credincioșilor: „caci sunt gelos pe voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un barbat, ca să vă înfatisez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată” (2 Corinteni 11.2). Dragostea lui pentru Domnul și dragostea lui pentru sfinți l-au făcut gelos la gândul că ceva sau cineva s-ar putea interpune între Domnul Hristos și ei. El nu avea nici o milă pentru acela care prin învățături false ar fi vrut să-i atragă pe sfinți și să-i îndeparteze de El. „Dar chiar dacă noi însine sau un inger din cer ar veni să vă propovăduiască o altă Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema” (Galateni 1.8). Aceasta este caracteristica unei iubiri geloase.

„Jarul ei este jar de foc, o flacăra a Domnului” (versetul 6).

Dragostea poartă în sine un foc mistuitor. Așa era dragostea Mantuitorului, care nu putea suporta nici o dezonoare aruncată peste Numele Tatălui. Când îi izgoneste pe schimbătorii de bani din templu, ucenicii Isăi amintesc că este scris despre El: „Ravna casei Tale mă consumă” (Psalmul 69.9).

Nu este la fel cu flacăra impetuoasă a dragostei care-l susținea pe Pavel de-a lungul vieții sale remarcabile? El se consumă și era consumat întreg pentru sfinți (2 Corinteni 12.15), pentru casa și bunăstare, înfruntând foamete și sete, frig și goliciune, pericole, persecuție și moarte, sub umbră dragostei Domnului Hristos (2 Corinteni 5.14). Aceasta ravna a marcat marea ceață de martiri și de sfinți persecutați. Flacăra dragostei care ardea în inimile lor a triumfat asupra rugurilor care le consumau trupurile.

„Apele cele mari nu pot să stingă dragostea și raurile n-ar putea să-o înece” (versetul 7).

Nimic nu poate stinge dragostea divină. Domnul Isus a înfruntat multe ape, dar ele n-au putut stinge dragostea Sa. El a înfruntat fluvii, dar ele n-au putut să înece dragostea Lui. La cruce, raurile au vuit (Psalmul 93.3); dar aceasta a fost doar pentru a demonstra că dragostea divină este mai puternică decât vuietul multor ape. Acolo „Ma înconjurasera legăturile morții și mă îngroziseră raurile pieirii” (Psalmul 18.4). Ele n-au putut face ca dragostea Lui să cedeze. „Îmi amenința apele viața” (Psalmul 69.1), dar ele n-au putut să-L înece pe Domnul din inimă Lui. Toate talazurile și toate valurile lui Dumnezeu au trecut peste El (Iona 2.4), fără a stinge dragostea Lui pentru Mireasa Sa. Dragostea Lui a triumfat și rămâne. Putem pe drept să cântăm: „A Lui, care ne iubeste, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său ... a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin” (Apocalipsa 1.5-6).

„De ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț” (versetul 7).

Dragostea nu se cumpără. Domnul Hristos, este adevărat, a dat, ca să spunem așa, toate bunurile casei Sale. A refuzat împărații, tronuri și coroane, dar a dat mai mult: „S-a dat pe Sine Însuși” (1

Timotei 2.6). El a adus astfel dovada dragostei Lui imense, pentru ca „nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15.13). Și, în schimbul acestei dragoste, El așteaptă să fie iubit. Nimic nu poate satisface dragostea inimii Sale, decât dragostea inimilor noastre. Noi putem să oferim lucrarea mainilor noastre, banii noștri, milosteniile noastre și chiar trupurile noastre să fie arse, dar, dacă dragostea lipsește, toate acestea vor fi fără valoare, vrednice de dispreț. Dragostea Domnului Hristos năște dragoste. „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4.19).

Așa este dragostea cu care suntem iubiți: o dragoste care ne-a dat un loc în inima Domnului Hristos; o dragoste care ne-a pus la adăpostul bratului Său puternic; o dragoste tare ca moartea; o dragoste geloasă, cu o gelozie din Dumnezeu; o dragoste care arde cu o flacăra navalnică; o dragoste care nu se poate stinge; o dragoste care nu se poate cumpăra.

„Avem o sora micuță care n-are încă sani. Ce vom face cu sora noastră în ziua când îți vor veni petitori?” (versetul 8).

Reabilitată, fericită în dragostea mirelui, mi-reasă este liberă să se gândească la binecuvântarea reabilitării. Dacă mai întâi mireasa îl reprezintă pe poporul pământesc al lui Dumnezeu, evreii reabilitați și aduși la binecuvântare prin Domnul Hristos, sora micuță este probabil o imagine a lui Efraim sau a celor zece semintii. Știm că ei vor fi aduși să guste aceeași binecuvântare, dar trecând prin experiențe diferite. Dragostea lor pentru Domnul Hristos nu va crește prin încercările pe care ceilalți evrei le-au traversat și le traversează încă. Dar și pentru Efraim, ziua prietnică este aproape, ziua când se va vorbi de aceasta „sora micuță”. Ce vom face atunci pentru ea?

Mirele (versetul 9)

„Dacă este zid, vom zidi niste zimi de argint; dar, dacă este ușă, o vom închide cu o scândură de cedru” (Versetul 9).

Avem aici răspunsul. Când Israel va fi din nou restabilit pe o temelie solidă ca un zid, va fi un moment al harului mântuitor: „vom zidi niste zimi de argint pe ea”. Când el va deveni o ușă, adică atunci când inima lui se va deschide protecției și atenției Lui, „p vom închide cu o scândură de cedru”. Nu pot fi aplicate aceste principii multor persoane a căror dragoste pentru Domnul Hristos, ca în cazul lui Efraim (Ieremia 31), n-a găsit încă ocazia să crească? Vai, cât de mulți sunt aceia care se aseamănă cu sora micuță din Cantare! În exterior, viața lor poate fi corectă. Nu le-ar putea fi imputată nici o abatere gravă. Ei n-au ratat niciodată ca mireasa, strajile nu le-au luat niciodată mahrama și nu au fost niciodată batuți. Ei n-au străbătut nici o vale sumbră pentru a învăța să se cunoască și nu s-au suit pe piscurile Amana sau

Hermon pentru a afla de cata dragoste este umpluta inima Domnului Hristos. Dragostea lor se resimte de pe urma lipsei de cunoastere practica a Domnului Hristos.

Ce trebuie facut pentru ei? Ei au nevoie sa fie bine intemeiati in relatia lor cu Domnul si inimile lor trebuie sa se deschida catre El. Ei vor deveni astfel cu adevarat martori ai harului Sau man-tuitor pentru cei din jurul lor si inimile lor vor fi o gradina inchisa pentru Domnul Hristos.

Mireasa (versetele 10-12)

„ Eu sunt un zid si sarin mei sunt ca niste turnuri; in ochii lui am fost ca una care a gasit pace ” (versetul 10).

Prin har, mireasa poate spune: „Eu sunt un zid”. Ferm asezata in relatia ei cu mirele, dragostea lui este secretul fortei sale si masura marturiei sale in fata altora. Un turn este un loc de refugiu si un punct de reper pentru altii. Credinciosul, a carui dragoste a fost atrasa spre Domnul Hristos, este unul care a gasit in adevar pacea. Maria, adusa de dragostea ei la picioarele Domnului, era o persoana care in ochii Lui a gasit pacea, o pace pe care El nu o permitea sa fie tulburata: „Maria si-a ales partea cea buna, care nu i se va lua” (Luca 10.42).

„Solomon avea o vie la Baal-Hamon; a inchi-riat-o unor pazitori; si fiecare trebuia sa aduca pentru rodul ei o mie de sicli de argint” (versetul 11).

Baal-Hamon Tnseamna „stapan al unei multimi”. Acest pasaj anticipeaza vremea cand Domnul Hristos, adevaratul Solomon, va imparati peste toate natiunile. Pamantul va deveni o vie roditoare. Imparatii pamantului vor fi pazitorii viei, se vor bucura de roade, dar vor fi supusi Domnului Hristos. Ei vor plati tribut, aducand, ca sa spunem asa, o mie de sicli de argint.

„Via mea este a mea, o pastrez eu. Tine-ti Solomon, cei o mie de sicli, si doua sute fie celor ce pazesc rodul” (versetul 12).

Mireasa are via sa proprie. Israelul restabilit avea o pozitie speciala si, de asemeni, acest po-por va primi cu bucurie supunerea fata de Domnul Hristos. Dar cand va recunoaste ca totul apartine Domnului Hristos, atunci binecuvantarea va curge si spre altii. In timp ce Solomon primeste o mie de sicli, altii obtin doua sute. Parfumul de mare pret din vasul Mariei fusese varsat in intregime pe Domnul Hristos, dar si altii l-au putut aprecia, deoarece „s-a umplut casa de mirosul mirului” (Ioan 12.3).

Sufletul care a trait experienta vailor sumbre si a piscurilor muntoase, a ratacirilor prin cetate si a desfatarii din gradina, este adus sa se odihneas-ca in dragostea vesnica a Domnului Hristos (versetul 5). El cunoaste putin latimea, lungimea, adan-cimea si inaltimea acestei dragoste (versetul 6). El se gandeste acum la altii (versetele 8-9) recu-noscand cu bucurie ca Domnul Hristos va fi auto-ritatea

universale (versetele 10-11) și în același timp, el ține toate bunurile sale la dispoziția Lui (versetul 12). Acesta este triumful dragostei Domnului Hristos.

Mirele (versetul 13)

„Tu, care locuiești în grădini, niste prieteni își pleacă urechea la glasul tau: binevoiește și fa-mă să-l aud glasul”.

Pentru ultima dată, mirele face să i se audă gla-sul. El își găsește plăcerea în a recunoaște roadele dragostei lui. Ratacirile miresei aparțin trecutului, dragostea a condus-o să locuiască în grădini.

Ce fericire când, atrași de dragostea Domnului Isus, ne găsim locul departe de lume, în compania alor Sai, în grădina Domnului. Numai din acest loc fericit putem, în adevăr, să dăm marturie altora. Dar, pentru Domnul, nu este de ajuns ca alții pot să audă glasul nostru, ca martori. pe calea mar-turiei. El însuși dorește să audă glasul nostru ca adorare. Mireasa răspunde îndată, exprimându-și dorința arzătoare.

Mireasa (versetul 14)

„Vino repede, iubitu-le, ca o caprioara sau ca puiul de cerb pe munți plini de mirozine” (versetul 14).

Dorința mirelui este satisfăcută. El aude cu bucurie pe mireasa spunând: „Vino repede, iubitu-le” . Aceste cuvinte arată dar că dragostea și-a făcut lucrarea în inima miresei. Ea este acum plină de o dragoste pe care numai prezenta mirelui poate să o satisfacă, pe care numai întoarcerea lui poate să o împlinească pe deplin.

Dragostea și-a făcut lucrarea și în noi, a su-por-tat cu răbdare toate ratacirile noastre, a reabilitat sufletele noastre, a trezit dragostea noastră stin-să. Suntem în compania Domnului Hristos, în grădina Lui, și acolo, El ne deschide comorile dra-gostei și ne face să cunoaștem că Preaiubitul nos-tru va veni să ne ia. Lucrarea dragostei în inimile noastre este terminată când, ca răspuns la cuvântul Sau, „Da, Eu vin curând”, El îi aude pe ai Sai răspunzând: „Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20).

Dar, traversând lacrimi și dureri, / Glasul Tau se aude din înalt

Preludiu al fericirii viitoare / Ne spune iar: „Eu vin curând”.

Și strigat al dragostei și al speranței, / Răspunsul alesilor Tai

Se înalță spre Tine prin Duhul Sfânt / „Amin! Vino, Doamne Isuse”!

Cuprins

Cuvant înainte

Introducere

Siguranta dragostei (*capitolele 1.2-2.7*)

Trezirea dragostei (*capitolele 2.8 - 3.5*)

Comuniunea dragostei (*capitolele 3.6-5.1*)

Restabilirea dragostei (*capitolele 5.2 - 6.12*)

Marturia si comuniunea dragostei (*capitolele 6.13-8.4*)

Triumful dragostei (*capitolul 8.5 - 14*)